



Ana-Cristina
Popescu



Chipul din ceață

Editura InfoRapArt

Galați 2019

Ana-Cristina Popescu

Chipul din ceață

Editura InfoRapArt

Galați - 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Popescu, Ana-Cristina

Chipul din ceață / Ana-Cristina Popescu. - Galați: Editura InfoRapArt, 2019

ISBN 978-606-012-056-8

Tehnoredactare: Ana-Cristina Popescu

Copyright © 2019

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate autorului.

Editura InfoRapArt

Capitolul I

Cireașă

- Cireașă!
- Uite-l pe Cireașă!
- Cireașă! Cireașă putredă și cu viermi!
- Fugiți! Vine Cireașă!
- Cireașă! Cireașă uscată!

Și râsetele copiilor se auzeau în timp ce alergau pe coridoarele școlii în pauze, de pe coridoare în curtea plină cu tei în floare și bănci așezate ca un cordon în jurul spațiului de joacă, din curte în grădina școlii unde stăpân era un nuc bătrân ce în fiecare iarnă era luat la țintă cu bulgări de zăpadă de parcă ar fi fost inamicul de temut al elevilor, un personaj desprins parcă dintr-un basm, un secular ce privea de undeva din înălțime spre acele ființe neastâmpărate care alergau, se împingeau, se jucau și făceau mult zgomot. Îi privea nepăsător și tăcut, fără să fie deranjat de zarvă, de lovituri, îi privea ca un bătrân ce a văzut și înțelese multe. Într-o vară, una din crengile lui a fost folosită de unul dintre copii pentru un duel cu săbii. El stătea nemișcat și primea loviturile pe acel braț noduros ce căzuse pradă unui băț folosit de atacator drept sabie. Stătea nemișcat și aștepta. Ce aștepta, nu știu. Poate aștepta ca bățul ce-l lovea să fie biruit, să se fisureze, pe urmă să se rupă, să obosească copilul. El era mereu tăcut. Câteodată simțea că te sfidează cu tăcerea lui. Nici nu a mai rodit de la o vreme, deși era mereu impunător și verde. Avea un mister greu de pătruns. Asemenea nukului bătrân era și Cireașă. Fusese poreclit așa de niște fete și așa i-a rămas numele. La început era deranjat de râsetele celor ce strigau în urma lui și îi fugărea, pe urmă se făcea că nu-i mai aude asemenea nukului bătrân și înțelept și își vedea de treaba lui. Copiii se jucau, strigau, încercau să-l supere ca să se joace prinsa, dar totul până la o vreme când cel apostrofat devenea mut și ocolea vârtejul iscat pentru a căuta ceartă.

Era primăvară și sfârșitul trimestrului al doilea bătea la ușă.

Carla Mihai era elevă în clasa a V-a la o școală micuță din localitatea Oțelu Roșu, Școala Generală Nr. 2 din Ohaba. Un singur rând de clase era pe fiecare nivel de studii, de la prima clasă primară până la clasa a VIII-a.

Ohaba-Bistra înainte de a se uni cu așezarea Ferdinand și a deveni orașul Oțelu Roșu a fost un micuț și frumos sat din Banatul Montan, județul Caraș Severin. Chiar dacă acel loc plin de poveste a devenit oraș, locuitorii au păstrat mereu vii obiceiurile, tradițiile strămoșești, dar și metehnele oamenilor de la țară. Nu puteai să faci un pas până nu afla tot omul. Spusele lumii erau un etalon. Ce spunea lumea, asta era. Când cineva intra în gura lumii era lucru de ocară și nimeni nu-și dorea să fie în pielea celui ce a făcut un pas greșit și a depășit cercul, granița în care oamenii locului își duceau traiul. Era ca o albină ce a alunecat din ghemul făcut în interiorul stupului într-o iarnă și sta să moară condamnat de toți.

Dirigintele Carlei, profesor de matematică, Drăgilă Sever, a intrat în clasă într-o pauză și i-a anunțat că a propus spre exmatriculare un elev din clasa a VII-a, catalogându-l nebun fără a avea această autoritate.

- Să nu vă apropiați de Marian Anca, căci e nebun! Doi metri să păstrați distanța între voi și el! a spus profesorul Drăgilă Sever. L-am propus pentru exmatriculare.

Carlei îi rămaseră întipărite în minte cuvintele profesorului. Ce copil poate să fie acesta, încât e nevoie să păstrezi între tine și el o distanță de aproximativ doi metri? se întreba ea.

- E din Ohaba! a făcut precizarea Petronela Suru.

- Cine din Ohaba? a întrebat Adam Rodica

- E de pe strada aceea nouă ce era cândva obraț în drumul spre Luncă. Stă chiar lângă apa ce taie drumul spre holdele de pe Luncă, chiar ultima casă, a precizat Petronela.

- Și eu care credeam că e un rătăcit de pe la blocuri, s-a amestecat în discuție Mioara Plăcintă.

- De când cei de la blocuri sunt rătăciți, a sărit Chioru Manuela?

- V-ați rătăcit și voi, doi, trei, printre oameni gospodari, se amuză Florica Manole.

- Acum mai suntem și leneși? s-a revoltat Manuela trântindu-le Mioarei și Floricăi cărțile de pe bancă.

- I s-a cam urât cu binele! a intervenit Petronela și toate trei s-au aruncat asupra Manuelei și-au început să o păruiască.

- Ce aveți, măi? a strigat la ele Dan Ștefan ce tocmai intrase în clasă obosit după o repriză de fotbal cu alți colegi.

- Au luat-o razna! Se omoară! Săriți! a strigat și Andrei Mititelu.

Băieții s-au aruncat între fete să le despartă, dar nu a fost nevoie de prea mult efort, că în clasă și-a făcut apariția profesorul de istorie, Munteanu Vasile, un om cât un munte, de care se temeau toți. Avea și un debit verbal menit parcă să te înghețe când te simțeai vinovat.

- Ce faceți voi acolo? s-a auzit glasul profesorului.

Fără vreo vorbă toți au fugit într-o clipă la locurile lor și ora a început să-și desfășoare cursul ei firesc.

Carla Mihai nu s-a amestecat în discuția fetelor ce a izbucnit ca un vulcan după plecarea dirigintelui din clasă. Dirigintele le-a avertizat să nu se apropie de un elev rău și a plecat. Erau doar ele, fetele, în clasă. Băieții băteau mingea în curtea școlii. Poate că era printre ei și Marian Anca, dar pe băieți nu i-a avertizat nimeni cât poate să fie de periculos acel elev. Ciudat este că băiatul acela Marian Anca, locuia la o stradă distanță de casa ei și ea nu-l cunoștea, nu l-a văzut niciodată sau dacă a trecut vreodată pe lângă el printr-o întâmplare, nu l-a observat.

La joacă, pe stradă, se strâneau mulți copii, nu doar de pe o singură uliță, dar pe el nu l-a văzut, nu l-a știut, atunci a auzit prima dată de el ca trezită dintr-un vis și era tare curioasă să vadă cum arată un astfel de copil. Avea și el doi ochi, un nas, o gură, două urechi sau organele acestea erau diforme?

După plecarea profesorului de istorie băieții au ieșit în curtea școlii să bată din nou mingea, iar fetele s-au pus la bârfă, mai rău ca babele ce stăteau seara, pe scaun, în fața porții și așteptau să vină vacile de la păscut, dându-și drumul la limbă despre câte s-au mai întâmplat sau sunt pe cale să se întâmple.

Ciudat este că nimeni nu știa ce a făcut acel elev aspru pedepsit și catalogat oaia neagră a școlii.

- Poate l-a speriat și pe el, dirigintele, că-l bagă la curent, a spus Mihaela Radu râzând și de frică cine știe ce reacție a avut.

- Mai știți ce s-a speriat copilul acela din clasa a IV-a când i-a arătat dirigintele aparatul la care pune copiii răi la curent? a intervenit zâmbind și Adela Petru

- A vrut să fugă pe ușă și n-a mai nimerit-o, s-a urcat pe un perete de lângă ea, a precizat Mioara râzând cu poftă.

- Și când stai să te gândești că e un biet aparat de proiectat diapozitive, însă numai noi și dirigintele știm. Ce fain a fost diafilmul ce l-am văzut la dirigienție! a adăugat Geta Popa

- Eu zic să-i căutăm o poreclă! a spus Petronela

- Cui? a întrebat Mioara

- Lui Marian acela, de care nu avem voie să ne apropiem. Căutăm o poreclă. Strigăm după el și fugim.

- Ce fain! a sărit Raluca Firu

- O să vedem și cât de nebun e! O să alerge după noi să ne bată sau nu? a precizat Ionela Cârță

- Eu zic să-l strigăm Stafidă, s-a amuzat Manuela.

- De ce stafidă? Nu are farmec. Țsta nu e stafidit, e energic. Mai bine Cireașă.

- De ce Cireașă? a întrebat Manuela.

- Pentru că așa vreau eu și pentru că are un cireș mare în grădină și mănâncă cireșe fără să cheme și pe alți copii să-l ajute, a precizat Petronela.

- Ai dreptate! a spus Mioara, Cireașă o să-l strigăm.

- Cireașă putredă, uscată, cu viermi, amară sau cum ne trece prin cap, a concluzionat Petronela și Cireașă i-a rămas numele.

Carla a stat în banca ei, de fapt ea era diferită de alte fete. Nu-i plăcea gâlceava, nu iubea bârfa. Ea era prietena lor când ele aveau nevoie de rezolvarea unor probleme la matematică, în rest era ștearsă, neînsemnată. Rar se prindea în joaca lor și în general ajungea să fie mama cea rea ce trebuia să alerge după ele ca să le prindă, omul cel negru, iar ele zânele cele bune.

În realitate era tocmai invers. Ea le ajuta, iar ele nu știau să spună nici mulțumesc, dar Carla nu se supăra. Așa era ea. Bunătatea aduce doar liniște. Ce ar fi câștigat dacă sufletul ei era negru de ale răutății valuri? Nimic. Nu ar fi fost o prietenă mai bună, ci una lingușitoare, falsă, ca majoritatea. Avea totuși o curiozitate la cei unsprezece ani ai ei încă neîmpliniți, să vadă cum arată un elev rău ce urmează a fi aruncat afară din școală.

Colegele Carlei după ce au pus porecla colegului mai mare au ieșit la atac. Au început să strige după el. Când îl vedeau strigau cât puteau. La început Cireașă alerga după ele prin școală, prin curtea școlii sau grădina acesteia ca să le sperie, mai târziu a renunțat. Nu le-a mai luat în seamă.

Nici băieții nu s-au mai jucat cu Cireașă, decât cei mai slabi la învățătură. Ei se credeau mai puternici, dacă aveau un prieten așa de temut precum Cireașă.

Nici nu a început bine trimestrul al treilea și Marian Anca, poreclit Cireașă, a fost exmatriculat. Carla a încercat să-și explice acest lucru, dar nu l-a înțeles niciodată, nici când ea a devenit la rândul ei profesoară de matematică.

În ziua când a fost exmatriculat s-a făcut careu și Cireașă a fost scos în fața Careului spre a fi dat exemplu negativ. Atunci Carla l-a văzut prima dată. Era un băiat normal ca toți băieții, de fapt era mai mult decât ei, era cel mai frumos băiat pe care l-a văzut vreodată. Avea ochii albaștri și părul negru, iar tenul alb și luminos. Nu zâmbea, nu era trist. Te privea parcă dintr-o altă lume.

- Ce misterios e! a șoptit Carla.

Părinții băiatului ce-au auzit de careu au venit să-l scape parcă din tentaculele caracatiței. Mama băiatului a străbătut mulțimea de elevi și a urcat pe scările de la intrarea în școală, scări pe care se afla acesta împreună cu profesorii. Nu a mai salutat pe nimeni, și-a luat copilul de mână spunându-i:

- Haide acasă! Să nu cumva să începi să plângi, că nu aceștia, arătând spre profesori, îți dau să mănânci! Tu ai tot ce îți trebuie și fără ei.

Și Cireașă a încetat a mai merge la școală. Poate era mai bine dacă tatăl lui se ducea la profesorul de matematică să-l întrebe ce s-a întâmplat de îl aruncă din școală pe băiatul lui, să-l roage a-i mai acorda o șansă. Trebuia să fie puternic și să înfrunte profesorul spre a salva soarta fiului. Nu a fost puternic, iar copilul a rămas cu șase clase finalizate, căci pe a șaptea nu a mai dus-o la bun sfârșit.

Cu vreo douăzeci, treizeci de ani în urmă școala nu era așa importantă. Mulți terminau patru clase sau opt, foarte puțini făceau mai mult de opt clase. Mergeau la școală să învețe să scrie și să citească, să socotească, după care rămâneau pe lângă casă fiind de toată nădejdea. Ei cunoșteau rostul casei, munceau pământul, creșteau animale.

Dacă ar fi trăit în acea vreme, Cireașă ar fi fost salvat. Era un flăcău voinic, harnic, frumos, cu avere, un diamant pentru oricare casă. El a prins alte timpuri, când toți făceau școală. De nimeni până la el nu s-a auzit să fie dat afară. Erau cazuri rare, elevi ce ajungeau pe la școlile de corecție, dar nu din locul în care el trăia, iar acei elevi ce au ajuns pe la școlile de corecție au făcut lucruri foarte rele. Mai erau și școli ajutătoare unde ajungeau cei mai înceți la minte. Cireașă nu a mai ajuns la nicio școală, ci acasă. Acest lucru a devenit pentru el un stigmat.

Vacanța mare a venit în grabă și odată cu ea libertatea de a alerga, a te juca, pe cât te lăsau părinții, căci erau zile când mergeai cu ei să lucrezi pământul.

Pe la Carla venise în vizită o verișoară de la Timișoara, iar Carla i-a spus acesteia povestea lui Cireașă. Verișoara Carlei era o nebunatică. Într-o zi, când Cireașă a trecut pe strada lor, căci toată vara avea obiceiul să treacă pe acolo la vreme de seară, că se ducea după un vițel ce nu știa drumul spre casă de la păscut, a început să strige după băiat:

- Cireașă!

Băiatul și-a întors privirea tăioasă. În acel moment, intrând în același joc amuzant, a început să strige și Carla:

- Cireașă!

Au strigat amândouă, dar băiatul, după ce a făcut câțiva pași spre ele, s-a întors văzându-și de treaba lui.

Serile au continuat în felul acesta. Copiii se jucau. Adulții nici nu le observau jocul, până într-o zi când Carla împreună cu verișoara ei, Lungu Anita, au ieșit din magazinul alimentar de la colțul străzii. Cum au ieșit din magazin l-au văzut pe Cireașă la câțiva pași de ele. Anita a tăiat-o la fugă. În urma ei a început să alerge și Carla, dar Cireașă din câțiva pași a fost lângă ea. A prins-o de încheietura mâinilor ca ea să nu mai poată face nimic. Carla era speriată ca puiul de prepeliță ce a fost prins sub căciulă în lectura ce a făcut-o la finalul clasei a V-a la ora de limba română. Era convinsă că o să ia bătaie ca niciodată în viața ei de la acel băiat față de care trebuia să păstreze o distanță de aproximativ doi metri. Era convinsă că o s-o distrugă. Orice copil ar fi fost supărat și i-ar fi dat câteva să o sature de o astfel de joacă. Chiar ea s-ar fi supărat, dacă era în situația lui Cireașă și nu ar fi lăsat pe cel vinovat să treacă fără a fi muștrat. Ce reacție va avea acest copil dat afară din școală, acest copil de care trebuie să ne păzim cu toții, se întreba Carla în acel moment? O să mă omoare în bătaie, i-a răspuns rapid un gând! Nu a fost așa. Băiatul o ținea de mâini ca să nu fugă și să poată vorbi cu ea.

- De ce strigi după mine, Cireașă? a întrebat-o.

Carla nu știa ce să-i răspundă. Nu putea să-i spună că s-a jucat, că pur și simplu nu se mai recunoaște. Că poate i-a plăcut să se joace cu el sau să-i atragă cumva atenția. Nu, nu-i putea spune așa ceva.

- Nu știam cum te cheamă și doream să te strig, i-a răspuns Carla după câteva momente de tăcere și gândire.

- A, da! i-a răspuns băiatul zâmbind. Mă cheamă Marian Anca. Poți să mă strigi cum dorești tu. Poți să mă strigi Marian sau poți să mă strigi Anca, dar nu Cireașă, i-a spus cu voce caldă. Pe mine nu mă cheamă Cireașă și nici nu mă reprezintă acest nume. Ai înțeles?

- Da. Am înțeles, a răspuns Carla.

Carla a plecat spre casă. În fața porții o aștepta Anita. Pe trotuar, peste drum de ea, mergea la pas și Cireașă. Fiecare mergea pe partea lui. Carla se gândea la ce s-a întâmplat. Îi era și rușine. Cât de înțelept să fie acest băiat respins de toți, încât nu și-a prins mintea cu ea, o copilă cu chef de joacă! De câtă înțelepciune a dat dovadă. Ajunsă în fața porții Carla a renunțat la toate gândurile punând în aplicare pe ultimul.

- Ce-ar fi să-l mai strig încă o dată, Cireașă? și-a spus în gând Carla și a făcut acest lucru. A ajuns în fața porții, și-a aruncat privirea pe trotuarul de dincolo de șosea, pe trotuarul unde se afla băiatul și l-a strigat tare, cât a putut de tare, ca pentru ultima dată.

- Cireașă!

Cum a strigat, a și intrat în casă și a încuiat ușa după ea. Cireașă a încercat ușa, a văzut că e încuiată și cât ai clipi a sărit poarta direct în curtea Carlei, dar spre ghinionul lui și norocul fetei, în curte se afla și tatăl acesteia.

- De ce ai sărit poarta, derbedeule? l-a luat la rost bărbatul. Dacă te mai prind că faci așa ceva o să te spun tatălui tău! și l-a luat frumușel de guler și l-a dat afară, în timp ce Cireașă încerca să-i explice că fiica lui tot strigă după el.

- Indiferent dacă strigă după tine, cum o striga ea, tu nu ai voie să sari în curtea nimănui, i-a tăiat scurt explicația bărbatul.

Pe Carla nici nu a certat-o. I-a zâmbit dându-i de înțeles cam în felul următor:

- Ai văzut ce l-am certat?

A fost ultima dată când Carala a strigat după Cireașă. A început să se maturizeze și nici nu putea să se gândească a mai face un astfel de lucru înjositor.

Zilele copilăriei treceau încărcate de soare. Carla a mai încetat jocul. În vacanța de după clasa a VI-a a început să-și învețe prietenele de pe stradă să coase, să croșeteze, să tricoteze, după cum a învățat și ea de la mama și bunica ei.

A lăsat în urmă multe din jocurile copilăriei. Simțea că a crescut și nu-i mai stătea bine să mai alerge pe ulițe până ce afară se întuneca.

Capitolul II

Pantoful Cenușăresei

La finalul clasei a VII-a Carla se credea o adevărată domnișoară. Soarele te invita să te bucuri de vacanța cea mare, dar domișoara Carla și-ar fi dorit o mulțime de rochii care să-i sporească frumusețea. Cum de îmbrăcat nu se prea găsea în acea perioadă în magazine, era anul 1988, cu un an înaintea căderii regimului comunist, Carla a scotocit prin dulapul cu haine din adolescența mamei ei și a aflat o mulțime de rochii superbe ce i se potriveau. Cel mai mult îi plăcea o rochie roșie cu buline albe. Croiul era clasic, astfel rochițele nu erau doar elegante, ci puteau să fie îmbrăcate zilnic, nu doar la evenimente. Aveau și lungimea potrivită, fiindcă Carla era destul de înaltă. Rochițele ajungeau până la genunchi. I-a dat voie și mama ei să le poarte. Până la urmă le ținea în dulap degeaba, căci ei nu i se mai potriveau demult. La fel a procedat și prietena ei din copilărie, Elena Negru, dar numărul rochițelor găsit de Elena în dulapul mamei ei era inferior celui aflat de Carla. Chiar mamele lor au zâmbit într-o zi privindu-le și zicând una către alta că rochițele păstrate de ele se potrivesc așa de bine fetelor.

În fiecare zi a săptămânii, Carla îmbrăca o rochiță nouă. Dimineața mergea la magazinul alimentar din Ohaba să cumpere pâine. Pâinea se dădea pe cartelă, iar lumea stătea cam mulțisor la rând. De fiecare dată îl vedea la rând și pe Cireașă. Avea timp să-l studieze atent. Era curioasă să observe ce face un copil marginalizat de toți, dar copilul se comporta normal și culmea, era din ce în ce mai plăcut în ochii Carlei, un băiat frumos, înalt, athletic. Îi stătea tare bine tricoul pe corp, mai ales când și-l punea pe cel roșu. La început îl privea pe furiș, dar băiatul a observat cu siguranță acest lucru și îi zâmbea din colțul ochilor, așa că și-a învins și Carla timiditatea de a ridica privirea spre chipul băiatului și a-i zâmbi. Fiecare zi era un nou potop de priviri calde. Dimineața începea pentru Carla cu alegerea rochiței care considera

ea că va încânta privirea băiatului, pe urmă alerga la rândul ce se făcea la magazin pentru pâine sau alte alimente ce se vindeau mai rar, ulei, zahăr, orez, iar o dată pe săptămână sau la două săptămâni, mezeluri.

Într-o dimineață Carla a ajuns înaintea lui Cireașă. Și-a aruncat privirile spre ulița lui să-l observe pe întârziat și l-a zărit mergând alături de mama sa. Ajuns la alimentară s-a aliniat și el la coada deja formată pentru pâine, iar mama băiatului ce se pregătea să meargă în alte treburi, a privit o clipă spre Carla care la rândul ei se uita spre cei doi, pe urmă a privit spre fiul ei, spre Cireașă, făcându-i un semn din cap și zâmbind.

- Ce-a însemnat acest semn? și-a spus în gând Carla. Sigur Cireașă i-a spus mamei lui că îmi place de el, iar ea i-a confirmat acest lucru.

Gândind astfel obraji i s-au aprins ușor și semănau cu rochița cea roșie ce o îmbrăcase în acea zi.

- Cum se poate acest lucru? s-a întrebat Carla din nou. Oare să fie adevărat că oamenii pot să comunice doar privindu-se? Dar și eu simt că băiatul acesta mă place fără să rostească o vorbă. Simt acest lucru din privirea lui, citesc acest lucru pe chipul lui. Ce interesant! Să fie acest lucru primii fiori ai iubirii? Nu, mai bine era când alergam după mingi sau ne jucam prin cimitir hoții și vardiștii. Atunci ne jucam băieții și fetele, ne aruncam priviri răutăcioase sau de aliați, dar nimeni nu înțelegea mai mult decât o simplă prietenie din tot acest schimb de priviri. Să fie privirile acestea de acum alfel? De ce ochii mei vorbesc astfel doar într-o singură direcție? De ce doar ochii lui îmi vorbesc astfel și nu ai altora. Poate așa vreau eu să-mi vorbească? Poate că așa își dorește și el să comunice? Și cât de diferit e băiatul acesta de alții! E așa matur, nu ca Florin ce se lăuda în fața fetelor cât este el de isteț când fura câte o bomboană din bolul aflat pe tejgheaua de lângă casă, în alimentară, fără ca vânzătoarea să-l observe. Se mai și grozăvea cu o faptă rea, imorală. Nu era nici ca Ion care căuta toată ziua gălceavă, ca să arate cât este el de puternic în ale bății celor de vârsta lui, nici ca Petrică ce făcea mișto de toți. De fapt

este el, este unic. Este un băiat matur, cu bun simț, frumos. Și totuși, nu am schimbat o vorbă cu el. Am comunicat doar din priviri. Până la urmă aș putea să spun că nu știu nici măcar cum gândește din moment ce n-am conversat. Mai mult de ciao, nu am dialogat, decât atunci când m-a prins de încheietura mâinii ca pe un copil rău. Poate și atunci când strigam după el ca să-l supăr, o făceam că simțeam acel ceva de azi și așa știam eu atunci să comunic? Nu, e prea mult! Cred că mai târziu a înflorit bobocul de trandafir și astfel simt ce gândește, simt ce fel de om e, fără să fie nevoie de cuvinte. Toate acestea mă atrag spre acest zmeu misterios. A, da! Poate el e zmeul cel frumos și misterios din poveste pregătit să răpească prințesa. Poate și prințesele se lăsau ademenite de zmei, pe urmă se prefăceau rușinate.

Carla a plecat în acea zi de la magazinul alimentar cu gândul să pună capăt acestui joc pentru totdeauna. Dorea să lase în urmă acel foc necunoscut și totuși dulce. Era încă un copil și tot ceea ce a făcut ea, se chema tot joc. Poate era un joc al atracției spre o altă ființă, dar tot joc era. Era de fapt cel mai frumos joc pe care se pregătea să-l lase în urmă.

Ziua următoare, dornică de o aventură a copilăriei, a urcat cu Elena pe zidul de piatră de la progade să bată mingea. Alt loc mai năstrușnic nu au găsit și a reușit să scape mingea în fața unui cal care de la sperietură, a smucit lanțul din mâna femeii ce-l ducea pe islaz făcându-i o tăietură adâncă în palmă. În acel moment a început adevărata aventură, adevărații hoții și vardiștii prin cimitir, printre cruci. Femeia arunca cu pietre, iar Carla și Elena se ascundeau din calea lor în spatele crucilor până ce au reușit să străbată toată progadea, să sară zidul de piatră din spate în grădina Ocolului Silvic și de acolo să alerge prin grădini acasă. Și-au luat pedeapsa mai spre seară când au sosit reclamațiile la urechile părinților. Atunci și-au amintit din nou că au crescut și nu se cade să mai bată mingea sau să mai facă greșeli ca cea în care au pierdut mingea în fața unui animal speriat.

Ziua următoare Carla a îmbrăcat o rochiță albă ce n-a mai îmbrăcat-o până atunci și s-a dus în curtea școlii cu Elena și alte

două fete să privească meciul de fotbal al băieților. Cireașă a venit la meci cu bicicleta. Și-a lăsat-o lângă banca fetelor și a intrat în joc, atâta doar că atunci când s-a terminat meciul, bicicleta nu mai era de găsit, iar fetele se prefăceau că n-au văzut-o, norocul cu Menta, un bătrân bolnăvicios ce se mai uita câteodată la jocul copiilor ce i-a făcut semn că e după containerul de gunoi. Vinovată a fost Carla de acest incident în complot cu fetele care se distau pe seama băiatului. De-ar fi înțeles ele sufletul Carlei distracția ar fi fost dublă, așa a rămas ca o simplă răfuială cu băiatul stigmatizat.

Cireașă a recuperat bicicleta și a văzut o bucată de material alb ce se agățase în lanțul acesteia. Materialul acela alb era din rochia hoțului, din rochia Carlei.

- Probabil fata aceea frumoasă cu ochii negri și păr ondulat a încercat să-mi arunce în container bicicleta, dar agățându-și rochia în ea a renunțat, a gândit băiatul apropiindu-se de fete cu bucata de material într-o mână și cu bicicleta împinsă cu o altă mână.

- Vine, Cireașă! a anunțat Elena.

- Ne-a prins! A găsit bucata de rochie ruptă, a sesizat Floare Baba.

- Să fugim, a spus Mirabela Albu!

- Eu zic că-i ridicol să fugim! Getuțo, așa o chema pe sora Elenei ce abia de intrase în clasa a II-a, ai apă în pistolul acela?

- Am, a răspuns Getuța!

- Atunci când ajunge băiatul de acolo cu bicicleta la banca noastră îl uzi și fugi!

- Sigur! Ce fain! s-a amuzat copila.

Cireașă a ajuns la banca fetelor cu materialul ce trăda pe vinovat, dar nu a reușit să scoată o vorbă, că Getuța a descărcat pistolul cu apă pe tricoul lui și a fugit urmată de Cireașă. În acel moment au fugit și fetele prin grădina școlii și de acolo în grădina Elenei respirând ușurate și râzând cu poftă. Cireașă însă, a rămas cu un petec din rochia fetei, cu pantoful Cenușăresei lui.

Când Carla a fost elevă în clasa a VIII-a, la finalul primului trimestru, în țară a avut loc o schimbare majoră, a căzut regimul comunist.

Capitolul III

Apus și răsărit

Era iarnă, o iarnă blândă cum n-a mai fost niciodată până atunci. Semnele vremii parcă prevesteau că ceva o să se întâmple. Să fie o schimbare a climei? Acest lucru era puțin probabil. Soarele arunca raze fierbinți, atât de fierbinți, încât Carla, în vacanța de iarnă, a stat pe o pătură în grădină, având doar un sfetăr peste rochia de lână împletită de bunica ei. Admira prospețimea naturii scăldată în lumină și se gândea la examenul ce bătea la ușă. Da, era în clasa a VIII-a și curând avea de făcut un pas spre viitorul ei, admiterea la un liceu. Copilăria se pregătea să apună și în locul ei să răsăre soarele adolescentin. Toate aceste gânduri i-au fost alungate spre seară când pe străzi a auzit oamenii strigând împotriva regimului comunist și conducătorului țării. Era patriotă. Ar fi făcut orice sacrificiu din dragoste față de țară. Primul ei gând a fost să se alăture oamenilor ce au trecut în număr foarte mare pe strada ei, dar părinții nu au lăsat-o. Nu avea cum să evadeze din casă. În zori însă a reușit să scape din prizonierat, fiindcă a fost trimisă să ducă lapte oamenilor ce aveau cont. Părinții ei erau printre puținii care au reușit să mai păstreze câteva lanțuri de pământ și să crească păsări și animale, printre care și două vaci bune de lapte. Oamenii de la sate au rămas fără pământ prin înființarea Gospodăriilor Agricole Colective, dar cei din Ohaba, fiindcă aparțineau de oraș au scăpat de acest necaz. Cu toate acestea, când mama Carlei a fost mică, același regim, a luat de la bunicii ei cele mai multe hectare de pământ pentru a construi uzina. Au plâns bunicii Carlei, s-au necăjit că au rămas fără cel mai bun pământ, dar zadarnic. Pe pământul lor s-a construit o mare parte din uzina la care au fost angajați nu doar locuitorii orașului, ci și oamenii din satele vecine. Nu au mai recuperat niciodată pământul, nici după căderea comunismului. La început s-au gândit că oamenii din oraș au un loc de muncă și nu e cazul să se lupte pentru acea bucată de pământ atât de utilă comunității, pe urmă

industria a ajuns la pământ în toată țara, dar și în Oțelu Roșu, iar atunci au concluzionat că pământul oricum e compromis, poluat, iar construcțiile de pe el, acele schelete triste și cenușii sfidează tot ce a fost cândva până și pierdutele rădăcini ale nucilor ce fuseseră retezați în favoarea fierului și betonului și nu merită să-l recâștige. Carla gândea altfel, dar nu era ea în măsură să hotărască aceste lucruri. Un avantaj a avut totuși, în acea dimineață din decembrie, când s-a dus cu laptele la cei ce aveau cont, căci, de acolo, a ajuns în centrul orașului. S-a alăturat mulțimii revoltate și a ascultat cuvântarea unui vecin urcat la balconul Casei de Cultură. Evenimentele din oraș au fost pașnice. La aproximativ douăzeci de kilometri, în orașul vecin, la Caransebeș, situația nu a fost deloc roz. Acolo s-au tras focuri de armă și au murit oameni.

Ajunsă acasă Carla nu a fost certată, ci întrebată despre ce a văzut în centrul orașului. Oricum a ajuns acasă întreagă și acest lucru era cel mai important.

În ziua de douăzeci și cinci decembrie, odată cu moartea conducătorului țării, a căzut și regimul comunist. Era Nașterea Domnului și Carla nu concepea să nu meargă la biserică. Nu a lipsit ea de la biserică în nicio duminică sau sărbătoare, nici măcar atunci când a căzut și era toată julită, inclusiv pe nas și i-a interzis bunica să meargă. Ea tot s-a dus pe ascuns și când a fost toată lovită. Și-a luat-o ea pentru asta, că pedeapsa neascultării e usturătoare. În dimineața lui 25.12.1989, Carla a deschis televizorul și a văzut un mare actor și regizor drag ei vorbind românilor, a mai așteptat un timp, însă credința a biruit și a alergat măcar în ultimul ceas la biserică.

A apus comunismul. La biserică se auzeau colinde ce aminteau de Nașterea Mântuitorului Iisus Hristos, aminteau de eliberarea omului din ghearele morții, a întunericii, aminteau de bucuria eternității prin Fiul lui Dumnezeu, vorbeau de răsăritul unei noi stele ce urma să-i ghideze în viață pe creștini.

La școală, după evenimentele din decembrie 1989, elevii aveau voie să se îmbrace cum doreau. Uniforma ce-i făcea pe toți egali prin îmbrăcăminte, nu mai era obligatorie. Mulți au mai purtat-o și

în acel an. Au purtat-o, nu de dragul de a purta rochița albastră sau costumul în cazul băieților, ci din cauză că nu aveau prea multe haine. În urmă cu treizeci de ani a fost și mai rău. I-a povestit bunica, Carlei, că elevii mergeau desculți, pe zăpadă, până la școală sau că mergeau cu bătrânii familiei în pădure după lemne. Pe sub poale picioarele bunicii fetei erau înghețate în anii cât a fost la rândul ei elevă, fiindcă nu avea ciorapi. Ca bunica Carlei mai erau mulți alți copii. Părinții lor ridicau cu greu câte o casă și nu își permiteau să cumpere încălțăminte sau ciorapi. Poalele și cipagul și-l țesea singură bunica Carlei. Avea război de țesut. Adesea lucra și noaptea. Într-o zi geroasă de iarnă, după o noapte de lucru la războiul de țesut, bunica Carlei s-a dus în pădure cu tatăl ei după lemne, dar a pățit-o rău. S-a rupt inima cociei pe care au dres-o cu greu, mai erau pândiți și de ochii unui lup rățacit de haită, spre norocul lor. A ajuns acasă cu poalele, ce ar fi trebuit să-i țină cât de cât de cald, înghețate din cauza zăpezii prin care a înnotat spre a ajunge cu bine până în sat. Carla a încercat totuși să scape de uniformă, măcar în zilele în care avea în orar sport. Erau alte vremuri. Copiii de vârsta Carlei nu au cunoscut prea mult lipsurile, greul războiului sau al construirii unei case. Câte case nu au fost aruncate la pământ de comuniști pentru a ridica pe locul lor un bloc de locuințe! Câte lacrimi nu au curs după o muncă de-o viață!

În primăvară colegii Carlei, urmând exemplul revoluționarilor, au încercat să-și recupereze cabinetul de biologie în care au ajuns să-și desfășoare toate orele de curs de când au început clasa a VIII-a și din care au fost mutați, pentru că au rupt niște flori. S-au adunat în curtea școlii și-au început să strige că-și vor cabinetul înapoi. Pe Carla nu o deranja noua clasă. Era clasa în care au făcut ore trei ani la rând din clasa a V-a până în clasa a VII-a. Mai mult decât atât era un cabinet de matematică, iar ea iubea matematica. Atâta muzică și poezie găsea în matematică. Fiecare cifră, fiecare schelet pe care se sprijinea o mulțime de semne, avea o muzică aparte, o poezie ce merita descoperită. A fost totuși solidară cu toți elevii din clasă. Inițiativa nu a avut sorți de izbândă, fiindcă fetele speriate de o notă mică la purtare au renunțat la luptă și rând pe

rând au cedat și băieții, însă nu au uitat umiliința și au pus un alt plan în aplicare ca o răzbunare pe profesoara de biologie.

Era o zi însorită de aprilie. Profesoara de biologie numai ce a intrat în clasă și a început să facă prezența. La un moment dat se oprește.

- Bogdan Mihai!

- Prezent!

- Nu ai nicio notă la biologie, Bogdane, a spus profesoara uitându-se ironic spre copil.

- Mi-ați promis o notă pe insectar, doamna profesoară!

- Mi-aduc aminte că nu l-ai adus la vremea cuvenită.

- Nu au vrut să iasă găzele în timp util la soare, a obiectat cu obraznicie Bogdan.

- Probabil au dorit să-ți acorde o șansă pentru a-mi arăta ce biolog bun ești.

- Îndârjite rău, găzele, ca și profesorii ce au complotat să ne mute din cabinetul nostru!

- Nici acum nu ai încetat cu povestea cabinetului? Bag eu de seamă că de la tine a început totul. Tu ai fost cel mai revoltat dintre toți!

- Poate.

- Să vedem ce poți să-mi spui despre ureche?

- Mă cam doare. Cred că am tras curent de când am fost mutat în vechea clasă.

Majoritatea elevilor au început să zâmbească dându-și coate.

- Cred că ești conștient de consecințe, de nota ce o s-o primești?

- Aș avea nevoie la baie!

- Ai întrecut orice limită a bunului simț! O să-l chem pe dirigintele tău și pe director!

- Eu chiar mă duc la baie!

Zicând acest lucru, Bogdan s-a depărtat de bancă și a ieșit glonț pe ușa clasei.

- Cred că ați observat și voi comportamentul colegului vostru?

Ion Gheorghe a ridicat mâna.

- Da, Ioane!

- Îmi permiteți să merg după Bogdan, să-l aduc la oră?

- Nu!

- Eu tot mă duc! E prietenul meu!

Zicând acest lucru, Ion a plecat și el rapid pe ușa clasei.

- Câtă obrăznicie! Nu am mai întâlnit așa ceva! O să cer să fie sancționați!

Nici nu a terminat bine vorba, că alți doi băieți au tăiat-o pe ușă, pe urmă alți doi urmați de alți patru. Până să se dumirească bine profesoara, în clasă au mai rămas doar fetele.

S-au dus poveștile acelea care-i speriau și-i amuzau totodată pe elevi, cu băiatul ce mânca semințe și de teama profesorului a adunat de pe jos o sămânță cu limba sau cu un altul ce a înghițit un cornet de hârtie. Mai era una cu o fată ce a șters tabla cu limba după ce a aruncat pâinea cu dulceață pe suprafața ei destinată cretei. Păreau desprinse dintr-o lume fabuloasă poveștile. Poate că așa erau, erau și ele asemenea aparatului acela de curent sau dezbrăcării la piele a copiilor răi.

Erau deja alte timpuri. Unii au înțeles greșit termenul de libertate.

- Au plecat toți băieții, s-a auzit glasul aproape stins al profesoarei!

- Mergem după ei să-i căutăm, a sărit Petronela!

- Poate e mai bine să rămâneți la școală! a concluzionat profesoara speriată că va răspunde de fugari.

- E mai bine să-i căutăm, să nu pățească ceva!

Petronela a plecat spre ușă și după ea au ieșit toate fetele, chiar și Carla. Profesoara a rămas singură în clasă așteptându-i zadarnic să se întoarcă.

Fetele au făcut-o din instinct, fără să se fi înțeles cu băieții să plece de la oră.

Au părăsit toți curtea școlii, dar nu pentru a se pierde ca alți elevi prin centrul orașului, la un suc, ci pentru a bate străduțele din Ohaba ce duceau spre holdele oamenilor. Au făcut o plimbare în natură.

Fetele au întâlnit pe drum și pe băieți.

Bogdan le-a arătat o colibă din tului în care și-a făcut el adăpost și în care aduna pietre descoperite în săpăturile lui arheologice.

Coliba era bine clădită, dar pietrele nu păreau a avea nimic deosebit. Erau niște pietre asemenea altora, poate puțin mai șlefuite.

- Nu recunoașteți adevărata lor valoare, le-a spus Dan! Eu sunt priceput la pietre!

- Până la urmă fiecare piatră e unică, a răspuns Clara! Pietrele sunt și ele asemenea oamenilor. Așa cum oamenii sunt diferiți, tot așa sunt și pietrele. Sunt valoroase prin felul lor de a fi.

- Ce vrei să spui? Că eu am adunat pietre oarecare?

- Nu!

- Plecați de aici, le-a ordonat Bogdan! Îmi pare rău că v-am arătat locul meu!

Aproape toți copiii au plecat, mai puțin Ion și Mărcuțu. Ei erau prieteni de aproape cu Dan.

În plimbarea lor prin natură, pe lângă Erugă, apa ce șerpuia printre străduțele cartierului alergând spre holdele semănate cu porumb sau grâu, pe sub frăgarii (duzi) bătrâni, s-a alăturat grupului de băieți și fete, Cireașă. Se cunoștea cu Ovi. Erau prieteni. Din vorbă în vorbă, din glumă în glumă, Ovi s-a gândit să-l ispitească pe Cireașă cu niște întrebări.

- Vezi câte fete frumoase se plimbă cu noi pe sub frăgari, Mariane!

- Nu ți-e rușine, a sărit Petronela! Voi ați fugit de la școală, iar noi am venit să vă aducem înapoi!

- Atunci de ce vă plimbați și voi, a sărit și Iosif?

- Pentru că nu vreți să vă întoarceți, a spus Mărioara!

- Vă întoarceți voi, a adăugat Simi!

- Nu ne putem întoarce fără voi, s-a grăbit să precizeze Rodica!

- De care fată îți place? I-a întrebat Ovi din nou pe Marian.

Acesta s-a făcut că nu aude schimbând subiectul.

- Dacă mergem tot așa pe cursul apei o să ajungem la moara lui Cioc. Poate ne lasă să o vizităm. Vedem și noi cum macină cereale, a schimbat vorba Marian (Cireașă).

- Ar fi interesant să vizităm moara, a sărit Petronela!
- Totuși, de care fată îți place? a insistat Ovi.

Marian a arătat spre fete cu un gest al capului fără să se prea înțeleagă.

- De asta? a arătat spre Petronela, Ovi.
- Nu! a spus hotărât Marian.
- Atunci?

Marian a întins mâna în direcția Carlei.

- De ea? De Carla? a întrebat Ovi pe Cireașă din nou.
- Da, a răspuns băiatul.
- Carla! a început vesel Ovi să strige. Ai auzit? Lui Marian îi

place de tine!

Carla nu a răspuns nimic. Și-a văzut de drumul ei. Abia apuca să se întoarcă la școală indiferent de consecințe. Dacă era altă fată în locul ei, s-a fi supărat. L-ar fi apostrofat pe Ovi. Poate ar fi alergat și după el să-i dea vreo două palme. Ea a preferat să tacă, să nu spună nimic. Ca să o scoată din încurcătură, Cireașă a mai arătat spre alte două colege ale Carlei care firesc i-au spus lui Ovi că e bolnav cu jocul lui absurd.

Un lucru era clar. Lui Marian nu-i era indiferentă Carla. Vedea ceva la ea ce-l atrăgea, ceva ce nu găsea la alte fete. Asemenea și Carlei, nu-i era indiferent Marian. Ceva, ceva îi depărta tot mai mult de jocurile copilăriei ce se pregăteau să apună undeva într-un paradis parfumat și veșnic roz, lăsând loc altor simțăminte, altui soare să răsară, unul nou și necunoscut, unul care aduce teamă în sufletul celor ce au fost cu o clipă în urmă copii.

Orice început vine încărcat de teama că ceva negru te poate aștepta la fiecare pas, iar tu te vei pierde. Doar cel curajos îl ia de coarne și începe dansul. Odată ce începe dansul nu se mai oprește până nu ajunge în vârful muntelui de unde să poată admira tot ce-a cucerit pe drum.

În acea zi copiii au vizitat moara. Au văzut cum se macină cerealele și se face făina. Profesoara de biologie i-a iertat, abia peste un timp a îndrăznit să-i povestească directorului despre năzdrăvănia ce au săvârșit-o într-o zi de aprilie.

Capitolul IV

Cine suntem noi?

Era luna lui cuptor. Carla ce tocmai a devenit absolventă a opt clase gimnaziale, a mers cu părinții și câteva ajutoare plătite cu ziua pe Scoarța, la grădină. Aveau fân mult doborât de cosăși, fân pentru trei clăi. Lângă ei, în grădina vecină, se auzea o cositoare.

- Probabil face cineva fânul și la moșul Damian. El nu mai poate lucra de vreo doi ani, și-a spus Carla. Nu o să-mi placă să merg după apă la fântână, dar cred că nu voi avea de ales. Cel mai tânăr e trimis să aducă apă.

Moșul Damian era pictorul din Ohaba. Avea un sălaș în Scoarța din piatră și unul din lemn. Cel din piatră era pictat, o adevărată capodoperă, iar cel din lemn avea câteva modele sculptate de moș cu drujba ca să fie mai elegant. Ani de zile, vară de vară, moșul Damian stătea la sălaș, doar iarna se ducea în sat. Și-a zidit și fântână. Bună era apa din fântâna moșului. Mai era o fântână, dar ceva mai departe de grădina Carlei, la Spiridon Oierul, însă avea câini ciobănești și el nu era tot timpul pe aproape. Adesea oamenii mai luau apă și din baltă, de lângă trunchiul unei sălcii, căci se presupunea că acolo este un izvor. Când a fost copil de școală primară, Carla a băut apă din baltă cu pălăria bunicului. Chiar i-a plăcut invenția bătrânilor de a bea apă. Nu s-a gândit ea la microbi sau la apa nepotrivită. I s-a părut cea mai limpede, rece și bună apă. Bunicul a îndoit fața pălăriei și au băut apă. Au trecut ceva ani de atunci. Își făcuse și moș Damian o fântână.

Cu un an înaintea celui în care a terminat Carla clasa a VIII-a, nu a făcut nimeni fânul în grădina vecinului. El s-a îmbolnăvit și pământul a rămas nelucrat. Atunci a putut Carla să admire cel mai bine sălașul picatat. În cel de lemn nu a putut intra, deși ușa nu era încuiată, fiindcă au așteptat-o surprize chiar de la intrare. Un șarpe mare și galben dormea pe tocul ușii. Parcă își alesese acel loc strategic cu scopul de a păzi coliba în care bătrânul se odihnea de ochii prădătorilor.

În acea zi a lui Cuptor, când Carla se pregătea să lase în urmă copilăria pășind spre adolescență, a prins viață din nou și grădina moșului Damian. De dimineată s-a dus după apă la fântână bunicul Carlei, dar înainte ca cei din holdă să se odihnească puțin la umbră pentru a lua prânzul, a venit rândul fetei să meargă la fântână. A apucat pe drumul cel mai scurt. Nu a ieșit în islaz pentru a merge pe ușă în grădina vecină, ci a tăiat cu picioarele holda în partea de sus, a coborât un mic deal până în grădina cu meri ce dădea în baltă și de acolo a trecut prin gardul de sârmă direct în grădina moșului Damian.

În grădina cu meri prin care trecuse fata, un colț de natură paradisiac, au făcut deja claie mai de dimineată. Fânul era uscat și părinții Dariei l-au pus din poșori, direct pe patul pregătit de bătrânul familiei încă din zori, în jurul unui par mare și verde. Tot acolo, la umbra unui măr au lăsat căruța, iar calul păștea priponit în islaz.

Ajunsă în grădina vecină, Carla a observat o mașină parcată pe iarba proaspăt tăiată și cineva se relaxa ascultând muzică. Se pare că cei tocmiți de moșul Damian au terminat de coasă și stau până spre seară să strângă fânul, dacă se va usca. Ca să ajungă la fântână trebuia să treacă pe lângă mașină. Așa că a grăbit pasul hotărâtă să dea binețe și să-și vadă cât mai repede de ale ei. A mai auzit zgomot și în salaș. Cu siguranță era cineva și acolo, dar asta era prea puțin important.

Mai avea câțiva pași până lângă ușa deschisă a mașinii, când muzica s-a oprit și un băiat înalt și frumos, cu un corp de parcă era lucrat la sală, a coborât din autoturism.

- Ciao! se auzi vocea băiatului.
- Ciao! i-a răspuns fata surprinsă.
- Ai venit după apă la fântână?
- Da.
- Pot să-ți dau o mână de ajutor?
- Cum dorești, dar să știi că mă descurc. Am mai scos de multe ori apă din această fântână.
- Sunt convins, dar îmi face plăcere să te ajut.

- Mulțumesc!

Băiatul nu era altul decât Cireașă. Probabil au cumpărat fânul de la moșul Damian.

- Doamne, ce frumos e! și-a spus Carla în gândul ei. Niciun băiat din Ohaba nu-l egalează în frumusețe, dar nici în comportament. El are și bun simț. Mai mult, nici nu am auzit să se ducă cu alți băieți în locuri unde curge alcoolul și toată lumea fumează pe nas și pe gură. Cred că nu a existat băiat din Ohaba care să nu fi cochetat cu licoarea lui Bachus sau să nu fi făcut vreun scandal și cu toate acestea erau văzuți bine, junii localității, posibil viitori parteneri a fetelor din acea zonă. Nu-mi place deloc de ei, degeaba bunica mea îmi spune mereu să fiu mai prietenoasă, că altfel vor fugi cu toții de mine. Sunt niște băieți răi! Nu-mi plac. Nici prea frumoși nu sunt, dar nici nu găsesc ceva bun în ei, doar mândria aceea rea că ei sunt cei mai mari și mai tari. Păcat, totuși de Cireașă! Domnișorul acesta nu are școală. E singurul lui defect.

- Ai spus ceva? s-a adresat Cireașă fetei.

- Nu.

- Poate gândeai profund. Parcă gândurile tale grăiau.

- Gândurile sunt mute pentru cei din jur. Ele trăiesc doar în mintea celui ce le creează.

- Aici te înșeli. Sunt oameni care pot să audă gândurile altor oameni.

- Și tu ești unul din acei oameni ce pot să audă gândurile altora?

- Câteodată, depinde de oameni și de împrejurări.

- A, da! Înțeleg!

- Ce înțelegi?

- Că nu mai ești supărat pe mine.

- De ce să fiu supărat pe tine? Nu am fost niciodată!

- M-ai iertat, pentru că te-am botezat cândva?

- Nu am de ce să te iert și nu am de ce să fiu supărat pe un copil care s-a jucat?

- Tu chiar citești gândurile oamenilor! s-a bosumflat Carla.

- E simplu să le citești! a răspuns Cireașă zâmbind. Trebuie să te uiți la expresia feței lor, la privirea lor. Omul își trădează ușor

gândurile și sentimentele. Pe urmă sunt oameni care ies în calea ta de-a lungul vieții și pe care-i simți.

- O să încerc și eu să citesc fețele oamenilor! a spus Carla entuziasmată.

- Eu zic să duci mai repede apa oamenilor de la tine din grădină până nu se încălzește, pe urmă, dacă poți, desigur, vino să mai stăm la povești în baltă, pe pod. E plin de libelule. Poate prindem o libelulă.

- Dar ce ți-au făcut libelulele?

- Sunt prea frumoase! i-a răspuns râzând băiatul.

- Da, sunt frumoase! O să încerc să revin, deși avem mult de lucru.

- Te aștept!

Carla a luat urciorul plin cu apă și a alergat spre grădina ei. Ajunsă acolo s-a scuzat că nu-i foame.

- Mie nu mi-e foame. M-aș duce puțin în baltă, pe pod. E tare frumos acolo! E multă vegetație și apa e așa răcoroasă și liniștitoare.

- Eu zic să nu te mai duci niciunde. Anii trecuți te-ai dus, dar nu mai era nimeni în holda vecină ce dă la pod. Acum e familia Anca acolo. Am văzut că fac fânul lui moș Damian. Pe urmă noi nu stăm decât foarte puțin la umbră, mâncăm, ne odihnim puțin și ne apucăm de lucru, căci mai avem mult, i-a răspuns mama, Carlei.

- Lasă fata, Ioană! E în vacanță. Las-o să se bucure și de natură, de apă și verdeață! a intervenit bunicul.

- Și aici nu-i tot în natură, ticule?

- E, dar e altfel. E mai cald, e de muncă. Acolo-i mai răcoare.

- Mereu îi iei apărarea!

- O nepoată am!

- Bine, mergi, s-a adresat Carlei, mama, dar să nu stai mult!

- Mulțumesc! a rostit Carla și a alergat spre baltă.

Când a pășit în grădina vecinului a văzut-o pe mama lui Cireașă pregătindu-se să intre în sălaș. A salutat-o și a grăbit pașii spre podul peste care puteai traversa balta spre a ajunge pe drumul ce duce spre pădure. Cireașă era deja la pod. Privea jocul apei.

- Știam că vei veni, a întâmpinat-o băiatul!
- Nu știam eu că voi veni și tu deja spui că erai sigur de acest lucru.
- Iată-te!
- Până la urmă ai dreptate. Mi-am dorit să vin, deși nu pot să stau mult.
- Nici nu ai ajuns bine și te gândești deja la plecare. Eu zic să uiți o clipă de toate și să privești împreună cu mine ce frumos zboară libelulele pe deasupra apei.
- Chiar mi-ar plăcea să prind o libelulă. E foarte frumoasă! Aș putea să o studiez mai bine.
- De ce să o privezi de viață și libertate?
- Ai dreptate! Până la urmă și mie mi-ar părea rău să o rănesc. E dureros când te rănește cineva! Pe tine ...
- Da?
- Nu, mai bine nu!
- Întreabă-mă?
- De ce te-au dat afară de la școală?
- Ești primul om ce mă întreabă acest lucru. În general oamenii s-au obișnuit să mă catalogheze drept un nebun ce a fost exmatriculat. Pentru ei eu am fost dat afară din școală, fiindcă sunt nebun. Apropo! Nu ți-e frică de mine?
- Deloc! Ești un om bun!
- Poate că nu sunt așa cum crezi tu?
- Faptele tale spun că ești un om bun. De ce te-au dat afară totuși?
- Păi, să vedem! Nu vrei să ne așezăm pe pod? Nu știi dacă e bine sau nu să stai pe pod, dar nu sunt superstițios. De pe pod putem admira apa, libelulele, ne și odihnim, că trebuie să ne întoarcem la lucru și mai povestim.
- Ai dreptate!
- Cei doi s-au așezat pe pod.
- Îmi spui?
- Ce să-ți spun?
- Ce ai făcut de te-au dat afară din școală?

- Chiar e important acest lucru? Nu vezi ce frumusețe e în jur și tu vrei să strici totul.

- Cum dorești, a răspuns fata dezamăgită.

- Hai, nu te supăra, că-ți povestesc! Sever, profesorul de matematică, a intrat la oră cu un grup de elevi de clasa a II-a pe care-i găsisse alergând pe coridor după ce s-a sunat. I-a pus în fața clasei în șir indian și i-a amenințat că-i dezbracă în pielea goală. Auzi la el? În pielea goală? Mai bine ar fi spus până la piele sau în costumul lui Adam și al Evei.

- Și?

- Cei mici au început să plângă în timp ce el a desfăcut șireturile la pantofi a unor fete și a deschis șlițul de la pantalonii unor băieți. După ce și-a jucat rolul reușind să-i sperie pe cei mici, a ieșit afară din clasă spunându-le că atunci când se întoarce vrea să-i găsească dezbrăcați. Cei mici erau înghețați de frică, iar colegii au început să facă glume spunând „Pe tine te dezbracă primul!”

- Avea el prostul obicei să-i amenințe că-i dezbracă, a întrerupt Carla, dar nu o făcea niciodată. Eu chiar m-am înțeles bine cu el. Eram eleva lui preferată.

- Eu nu. Eram măgarul ce nu ascultă.

- Nici chiar așa.

- Ba, chiar așa!

- Și ce s-a întâmplat pe urmă?

- Am fost obrasnic. Am avut îndrăzneala să-i spun domnului profesor să-i ierte pe cei micuți, în timp ce colegii mei râdeau, că cei din față sunt speriați.

- Și?

- M-a invitat și pe mine în față să mă dezbrac.

- Cu tine nu mergea strategia aceasta, a spus Carla râzând, tu știai că era doar o metodă a lui ca să-i sperie pe copii.

- Am ieșit în fața clasei și mi-am tras imediat bluza și cămașa de pe mine. Am rămas la bustul gol. Odată l-am văzut schimbat la față spunându-mi să mă îmbrac, după care l-am auzit spunându-le colegilor „Ăsta-i nebun, chiar a vrut să se dezbrace!”

- Pentru atâta lucru te-a dat afară?

- Crezi, tu, Carla? Carla ți-e numele din câte îmi amintesc?
- Da, Carla! De ce nu-mi spui ce s-a întâmplat?
- Ți-am povestit începutul.
- Și finalul?
- Finalul îl cunoști.
- Atunci, povesește-mi mijlocul întâmplării!
- I-am turnat sodă și acid în rezervorul mașinii distrugându-i motorul, iar când a aflat a venit ca un uliu spre mine, m-a prins de haină, eu m-am tras lăsându-i haina cadou și am luat-o la fugă, iar el după mine. Am jucat prinsa și ascunsa prin școală cu profesorul de matematică.
- Nu te cred!
- De ce să nu mă crezi?
- Tu nu ești așa?
- Dar cum sunt eu?
- Altfel!
- Cum, altfel?
- Ai un suflet mare!
- Nu și atunci când profesorul de matematică îmi lasă sora corigentă în clasa a VIII-a și o jignește.
- E și sora ta la fân?
- Nu. Ea a rămas acasă. Învață pentru a reuși la facultate. Măcar ea să facă ceva frumos în viață. A mea s-a cam terminat.
- Nu-i adevărat! De ce spui asta?
- E foarte simplu. Nu trebuie decât să privești în jurul tău și să observi cum toți mă ocolesc. Parcă le este teamă să nu se contamineze de cine știe ce boală. Părinții tăi, dacă ar ști că stai acum la povești cu mine, te-ar certa.
- Și tu ești un copil, la fel ca toți copiii.
- Nu mai sunt chiar așa copil. Trebuia să fiu în clasa a XI-a.
- Nu se știe ce a pus viața și pentru tine deoparte!
- Iluzii, Carla!
- E bine să fii optimist!
- Știi nucul acela mare din grădina școlii?
- Ei bine! Cum să nu-l știu?

- Pe el îl loveam toți, de el ne agățam. Era ca și mine, prigonit și neînțeles. El pentru că era bătrân și nu mai făcea fructe, eu pentru că mi s-a pus o pecete.

- Interesantă asociere!

- Îmi aduc aminte când am ieșit în grădina școlii într-o dimineață umedă. Era o zi în care nucul a reușit să se ascundă de copii. Era ceață și chipul lui nu se mai vedea. O clipă au uitat cu toții de el. Așa sunt și eu Carla! Chipul meu este acoperit de ceață și nimeni nu-i poate vedea adevărata lumină. Lumea aceasta de care a început să nu mă mai intereseze mi-a aruncat un văl de ceață peste chip. Când ceața e prea deasă nu poți observa aurul ce strălucește.

- Ce frumos vorbești!

- Spun ce simt.

- Eu îți văd chipul!

- Până când, Carla?

- Mereu!

- Ar fi prea frumos ca să fie adevărat.

- E adevărat!

- Sărim în apă?

- Nu! E rece și mai e și adâncă sub pod.

- Ți-e frică?

- O să mă ud. Cred că e până la brâu.

- Nu cred. E puțin deasupra genunchilor.

- Trebuie să mă întorc la lucru și nu pot să stau udă.

- Vezi?

- Ce?

- Nu ai curaj.

- Am curaj, dar nu pot să stau udă până seara.

- Hainele sunt subțiri, afară e cald. Problema e că nu ai curaj. Acum nu ai curaj să sari în apă, iar mâine nu vei avea curajul să zărești chipul ascuns în ceață în fața lumii.

Spunând cuvintele acestea Cireașă a sărit în apă.

- Vino!

- Îmi pare rău, nu pot!

Carla a coborât de pe pod și a intrat la rândul ei în baltă, dar pe niște pietre, udându-se doar la picioare. Cireașă i-a întins mâna ca s-o ajute să-și păstreze echilibrul.

- N-ai vrut să sari. Ai ales calea ocolită.

- Chiar e rece apa! E mai bine să ieșim la soare.

Cei doi au ieșit la soare pe drumul ce duce spre pădure.

- Ar fi frumoasă o plimbare prin pădure.

- E adevărat, dar eu trebuie să mă întorc la lucru.

- Ai fost vreodată aici în pădure?

- Da. Am fost cu bunicul meu după par pentru claie. E o minunăție pădurea! Tu ai fost?

- Aici nu am fost, dar o să mă duc și eu să caut un par.

- Ce ciudată e lumea, ieri alergam ca șoarecele și pisica și astăzi ne plimbăm și povestim.

- A încercat și șoarecele să atragă cumva atenția pisicii.

Cei doi se opresc lângă un trunchi de copac lovit de furtună.

- Ce ți-e și cu viața asta, a spus băiatul, astăzi ești, iar mânie poți să cazi fulgerat.

- Sărmanul copac!

- Nimic nu a stins focul lui, nici apa, nici pământul.

- Așa cum nimeni nu a stins focul tău?

- Poate.

- Nu asta doreai să spui?

- Nu. Doream să-ți spun că noi, oamenii, am putea să fim toate aceste elemente ale cadrului natural ce ne înconjoară. Am putea fi izvoare, fluvii, mări, ploi line sau furtuni, am putea să fim foc și să ardem până la cea din urmă celulă, am putea să fim lemnul acesta lovit de apă și foc, lemnul acesta ce a adunat în el verdeață și lumină. Am putea fi pământ sau metal sau pietre. Am putea să fim orice. Noi purtăm în ființă izvorul, firul de iarbă, copacul, floarea, pământul, focul. Suntem tot ceea ce ne înconjoară, tot ceea ce este viu. Suntem cer și pământ, apă și foc, gheață și vânt, foc și vânt. Suntem vântul ce aprinde. Suntem vântul ce îngheață. Suntem pământul sau apa ce stinge flacăra. Ruperea de toate aceste elemente înseamnă moarte.

- Ție îți place să citești?

- Da. Citesc foarte mult. Sunt autodidact. E rău să trăiești în întuneric, departe de orice învățătură. Oamenii neînvățați au un orizont limitat. Degeaba unii se duc ani de zile la școală, dacă nu doresc să culeagă nectarul învățaturii. Uite, albina aceasta! S-a dus să cerceteze floarea și a cules fructul. Trebuie să faci totul cu folos. Dacă albina s-ar plimba degeaba prin flori fără să culegă nectarul, nu ar mai avea niciun țel în scurta ei viață. Un om învățat nu poate trăi sub același acoperiș cu unul limitat, că văd viața diferit.

- Ce mult îmi place să-ți ascult ideile despre viață, despre învățătură, despre oameni!

- Noi, oamenii, suntem ceea ce gândim. Manifestăm, reflectăm, proiectăm judecăți în funcție de gândurile noastre, însă cu ce măsură dăruim, cu aceea primim.

- Dacă dăruim lumină, primim lumină, dacă dăruim otravă, ne încercăm în propriul venin, am dreptate?

- Cam ai.

De departe se auzea glasul unei femei strigând.

- Carla! Carla! Ai uitat să ne mai ajuți? Carla!

- Cred că te strigă.

- Da, vin! a strigat Carla

- Vino, repede! s-a auzit din nou vocea mamei.

- Trebuie să plec! Ciao!

- Ciao, Carla! Mi-a făcut plăcere să povestim.

- Și mie, a răspuns Carla în timp ce alerga spre grădina ei.

Când soarele începuse să-și adune o pânza roșie spre a-și croi veșmântul în care să înnopteze, Carla și familia ei își adunau uneltele de lucru, greble, furceri, ploscari (par folosit pentru a căra poșorii – grămezile de fân) în căruță.

Cireașă plecase cu ceva timp în urmă. El trebuia să fi ajuns deja acasă, să-și facă o baie și poate să se piardă cu o carte în brațe, undeva, în răcoarea serii, pe vreun scaun în grădină.

Toate trec, tot ce e rău sau bun, ce e urât sau frumos. Și viața omului trece, iar cei ce rămân poartă pe chipurile lor și urmele celor din trecut.

Capitolul V

Piramida necesităților

De Sfântul Ilie, Carla împreună cu Sanda Mitruț, Viorica Stancu, Floare Baba, Mirabela Albu și Elena Negru, prietenele ei din copilărie, au plecat la izvorul de la Brici, dealul ce se înălța mândru de la ultima casă de pe strada progadiei (cimitirului) până la izvorul cel rece care-i scâldea vârful dinspre răsărit. Și-au luat de acasă și o pătură, un coșuleț cu fructe, o minge. Pe deal, în apropiere de locul ales de ele pentru relaxare, cum începea islazul ce dădea spre țigani, spre strada Progresu, niște băieți din Ohaba băteau și ei mingea. Printre ei era și Cireașă. La început fiecare și-a văzut de jocul lor, dar mingea băieților s-a rătăcit o dată, de două ori, pe urmă de mai multe ori în locul ales de fete spre a spune povești, loc guvernat de umbra deasă a unui tei.

Băieții au abandonat jocul și au invitat fetele la o plimbare spre pădurea de pe Scoarța în speranța că poate vor mai găsi niște fragi ce s-au copt mai târziu și firesc, pentru a mai discuta cu fetele, a le face ochi dulci. Florin Curechi a pus cam demult ochii pe Elena și planul acesta de a se plimba pe Scoarța era de a intra în vorbă cu fata. Carla nu a fost încântată de o asemenea plimbare. Nu avea încredere în băieți. Singurul băiat în care avea încredere era Cireașă, pe urmă ce-ar fi căutat ele, niște domnișoare, cu cei patru băieți de-au jucat fotbal prin pădure, nu mai erau copii mici și chiar de ar fi fost copii mici, nu aveau ce să se aventureze în sălbăticie cu niște necunoscuți, că până la urmă asta erau, chiar dacă au bătut cândva ulițele împreună.

- Eu mă duc acasă, a spus Carla.

- Hai și tu cu noi! insista Elena. Te rugăm!

După mai multe rugăminți, Elena a hotărât să meargă și ea. Avea încredere în băiatul acela, Cireașă, altfel nu ar fi acceptat niciodată să plece într-o astfel de aventură, unde să mai pui la socoteală că băieții mai doreau să ajungă și până la mina de pe Scoarța.

Au traversat islazul povestind, râzând, făcând glume. Când au început să urce deluțul spre Scoarța fetele au luat-o în față pe cărare, prin ferigă, iar Gigi Micu, ca să se distreze pe seama lui Cireașă l-a întrebat de care fată îi place. Se pare că începuse același joc pe care cu ceva timp în urmă l-a făcut și Ovi. Nici dacă erau înțeleși băieții între ei să-l supere pe Cireașă și mai apoi pe Carla. Acesta a evitat răspunsul de multe ori, dar toți băieții au început să insiste râzând.

- Uite ce fete frumoase, Marian! Chiar nu-ți place nicio fată?

În cele din urmă Marian a arătat spre fete fără să rostească niciun cuvânt.

- De cine, de fata aceea blondă? a întrebat Florin.

Cireașă a dat din cap că nu.

- Atunci de cine?

Inima Carlei se făcea din ce în ce mai mică și parcă începea să bată din ce în ce mai repede. Se temea că o să fie dată de gol, că o să fie făcută iarăși de rușine, printr-o altă mărturisire a băiatului. Că-i placea lui de ea, nu ar fi fost nimic, dar să nu se trezească mai pe urmă Cireașă zicând că e și invers. Carla se simțea față de băiat ca Petru ce s-a lepădat de Iisus până a nu cânta cocoșul.

Mâna băiatului a fixat de această dată o singură direcție, o singură fată, pe Carla.

- Carla, râdea Gigi, de tine spune că-i place!

Carla și-a continuat drumul fără să le răspundă, fără măcar să-și întoarcă privirea spre ei, norocul că băieții au trecut la alte povești și toată povestea aceea în care ei doreau să râdă de Marian s-a pierdut. Ea nu a rămas pierdută pentru Carla, cu siguranță nici pentru Cireașă, care a intrat în jocul băieților și s-a lăsat călcat în picioare ca ultimul prost din sat. Poate de dragul Carlei a făcut și acest compromis.

Din vorbă în vorbă au ajuns pe scoarța, au străbătut pădurea, au apucat pe pârâul Jurjoane ce duce spre Măgura, să vadă de mai găsesc fructe de pădure.

Pe la amiază, când unii dintre ei erau pe o cărare îngustă mărginită la dreapta de pădure și la stânga de o prăpastie, iar alții

pe fața dealului încercând să coboare, niște nori întunecați au acoperit fața cerului.

Câteva tunete și fulgere au început să anunțe o furtună. În câteva minute totul s-a întunecat, doar fulgerele mai zburau luminând văzduhul urmate de tunete ce rupeau liniștea înălțimilor.

- O să murim! Aici o să murim, a spus Elena, pitindu-se pe cărare, fără să mai dorească să se ridice.

- Dacă își dă drumul ploaia, se opresc tunetele și fulgerele, o încuraja Florin!

- Nu e bine, dacă ne prinde furtuna aici! a spus Cireașă.

- Te-ai găsit tu, deștept! a spus Florin. Nu vezi că Elena e speriată?

- Ar fi bine să se ridice și să ne urmeze. Avem noi grijă de ea să nu alunece.

- Mi-e frică de tunete, de fulgere, nu doar că alunec pe această cărare îngustă, a ripostat Elena plângând.

- Așa nu rezolvi nimic, a spus Cireașă. O să te ajutăm noi, dar trebuie să coborâm de aici cât mai repede.

- Te ajut și eu! a intervenit Carla.

- Ar fi bine să ai grijă de tine pe unde calci, a spus răutăcios Florin către Carla.

- Eu încercam să ajut, a precizat Carla!

- Apreciem, a spus Cireașă.

- Ia vedeți-vă de drum! a spus Florin. Mă ocup eu de Elena. Ne întâlnim jos. Poate ceilalți au și coborât deja de pe fața dealului.

Nici nu a reușit să termine bine fraza Florin, că cerul și-a deschis izvorul și apa a început să curgă cascadă din văzduh peste pădure, pe zona muntoasă unde erau copiii. În câteva minute apa a început să caute cărări prin pădure, pe deal, pe drumul îngust ce despărțea pădurea de prăpastie.

- Fugiți! Vine muntele pe noi! a strigat Cireașă (Marian) și a luat-o pe Carla de mână încercând să coboare pe drumul deja inundat de apă și noroi.

S-a ridicat și Elena de jos, bocindu-se că moare, încurajată mereu de Florin.

- V-am spus că nu e bine să ne prindă ploaia aici! a spus Cireașă. Când plouă torențial și te afli pe un deal împădurit, e pericol de viituri.

- De când ai devenit așa deștept? a spus ironic Florin.

- Eu mor, jelea Elena, alunec în prăpastie și vouă vă arde de ironii! Nu mă mai pot ține pe picioare! Mă aruncă apa asta cu noroi în prăpastie! Nu mai pot!

- Dacă nu ne grăbim, o să fim luați de viitură și aruncați în prăpastie. Cred că e abia începutul, a spus Cireașă.

- Iarăși tu!

- Vino, Carla! a spus Cireașă. Să coborâm cât mai repede până nu e prea târziu!

Cireașă a coborât repede sprijinind-o și pe Carla. În urma lor venea și Florin ce o ajuta pe Elena. La câteva minute după ce au ajuns jos au observat că viitura începuse să devină din ce în ce mai năpraznică. S-au uitat după prietenii lor, dar nu i-au zărit niciunde. Poate au coborât mai repede și au pornit spre un adăpost.

- Să mergem la mină, a spus Florin!

- Nu prea e bine, a spus Cireașă. Mina este deja inundată de apă. Am văzut că are apă până la genunchi de cum intri în prima galerie când am trecut pe lângă ea.

- Stăm și noi la intrare, a spus Florin.

- Să mergem! a spus și Elena.

- Cum hotărâți! a spus Carla.

Au pornit toți patru spre mină.

Ajunși la mină, Florin s-a aventurat să intre urmat de Cireașă. La un pas în urma lor veneau fetele.

- A crescut apa! a observat Cireașă.

- De unde știi?

- Simt după solul noroios de la intrare.

Și cu adevărat apa a crescut. Era până la brâu în prima galerie.

- Dacă am scăpat de prăpastie, ne găsim sfârșitul închiși în cavoul ăsta de mină, a constatat Elena începând din nou să plângă.

- Să ieșim, a spus Cireașă! E foarte periculos locul.

- Eu zic că merită cercetat, a spus Florin.

- Merită, însă nu astăzi și când o să facem acest lucru, trebuie să-l facem cu mare atenție, pot să fie și scăpări de gaze, chiar dacă e o mină din care se exploata doar rocă.

- Eu o să-l fac, nu tu! a precizat Florin.

- Cum dorești! a spus Cireașă reușind să părăsească mina împreună cu fetele.

- Eu rămân aici, la intrarea în mină, până se termină furtuna, a spus Florin.

- Eu zic să mergem pe Scoarța, spre sălașul pictorului. Acolo vom găsi adăpost, a spus Cireașă.

- Eu aici rămân! E prea departe sălașul și plouă de zici că s-a rupt cerul, a hotărât Florin. La intrarea în mină nu are ce să mi se întâmple.

- E prea multă umezeală, pe urmă mina e mină, a adăugat Cireașă.

- Tu poți să mergi unde dorești! a precizat Florin.

- Rămân și eu aici, a spus Elena.

- Eu zic să mergem spre sălaș, a insistat Carla.

- Nu! a rostit hotărât Florin. Mergi cu Marian! Eu rămân aici cu Elena. Fiecare face ce crede că e mai bine pentru el.

- Când am plecat la plimbare, am hotărât să rămânem împreună, a spus Carla.

- Uite că fiecare a luat-o pe drumul lui, a spus Elena.

- Dacă așa doriți! a rostit Carla pornind alături de Cireașă pe drumul ce ducea spre sălașul pictorului de pe Scoarța.

Cei doi înaintau prin furtună. La un moment dat Carla a alunecat și Cireașă a prins-o de mână. Din acel moment au început să alerge prin ploaie ținându-se de mână. Apa le spăla fața, le zdrobea hainele lipindu-le de trup. Ei alergau. În jurul lor plutea un cerc, un cerc de apă și fericire.

- Nu cred că o să mai țină mult ploaia, a rupt Cireașă tăcerea. A mai încetat ceva izvorul din văzduh.

- Era de așteptat să plouă. În fiecare an de Sfântul Ilie parcă se rupea cerul de tunete, fulgere și potop de ape. Nu trebuia să plecăm la plimbare prin pădure! a spus Carla.

- Totuși a fost o experiență interesantă și plăcută, mai ales alături de tine, a spus Cireașă zâmbind.

- Să vezi ce răceală zdravănă o să se lege de noi!

- Eu zic să nu mai fi așa de prăpăstioasă! Uite că am ajuns! Se vede sălașul!

Cireașă s-a agățat cu mâinile într-un copac uscat.

- Ce faci?

- Încerc să rup creanga aceasta uscată. La sălaș avem sobă, fiindcă pictorul mai stătea acolo și la vreme de iarnă. Putem să facem focul.

- Cu ce-l aprindem?

- Sunt câteva cutii cu chibrituri rămase de când locuia pictorul acolo. Le-am văzut când am făcut fânul, în urmă cu două săptămâni. Cred că au mai lăsat și vreo două sfetăre cu gândul să le ia când vin după fân, mai în toamnă.

Cireașă a reușit să rupă creanga uscată. Cu creanga după el, se pregătea să intre în sălașul pictorului.

- Intrăm! a invitat-o Cireașă pe Carla să treacă pragul locuinței ce urma să-i adăpostească de ploaie.

- Mi-e teamă de șerpi! Aici am văzut cândva un șarpe mare și galben.

- Și pictorul a povestit că s-a trezit într-o dimineață lângă un șarpe. A dormit și șarpele în pat lângă el.

- Acum mi-e și mai teamă.

- Nu are de ce să-ți fie teamă. O să vorbesc eu cu șarpele și o să plece.

- Ca Andronic în proza „Șarpele“ a lui Mircea Eliade. Ai citit cartea?

- Știi că eu sunt autodidact? Am citit-o. Prin urmare tu ești asemenea Dorinei ce cazi pradă șarpelui din mine.

- Ești rău, a spus Carla care intrată în sălaș căuta să vadă dacă nu există vreo reptilă.

- Se pare că șarpele s-a ascuns. Nu se arată. Poate după ce fac focul vine și el să se încălzească, a spus Cireașă făcând focul.

- Nu e niciun șarpe. Am verificat până și patul, de teamă să nu se fi cuibărit pentru un pui de somn.

- Crezi că șerpii dorm în pat?

- Pe unde apucă și ei.

- Dacă îți spun că e unul la picioarele tale?

Carla și-a aruncat privirea spre picioare și a dat un țipăt. La picioare era o nuielușă subțire ce putea ușor să fie confundată cu un șarpe.

- O să plătești pentru asta!

- Eu zic să vii lângă foc, ca să-ți usuci hainele.

Carla s-a dus lângă foc și s-a așezat pe banca de lemn fără spătar, lângă Cireașă, bancă aflată între sobă și peretele dinspre răsărit al sălașului.

- Nu vrei un sfetăr?

- Nu. Prefer să mi se usuce hainele mai repede. Dacă iau un sfetăr peste ele, rămân ude.

- Ai dreptate.

Urmărind jocul focului, băiatul s-a lăsat cu spatele pe peretele de lemn al sălașului și a cuprins fata cu brațele. Spre surprinderea lui fata nu s-a împotrivit.

- Ți-e mai cald acum?

- E mult mai bine.

- Aș sta așa o viață.

- Când se oprește ploaia trebuie să plec acasă cât mai repede, altfel o să mă certe părinții.

- De ce vrei să strici acest moment frumos? Până se oprește ploaia, hai să nu bucurăm de clipa ce ne-a fost dată ca să fim împreună.

- Poate că ai dreptate. Unele clipe ne sunt date să le trăim din plin, iar dacă le lăsăm să se scurgă printre degete, nu se mai întorc niciodată.

- Când eram prin clasa a V-a, a VI-a veneam pe islaz după ciuperci. Câte ciuperci se făceau dacă era anul ploios!

- Și eu am adunat ciuperci cu bunicii mei, când mergeam după cal pe islaz.

- Știi, mă lăsam vrăjit de ciuperci, intram în jocul lor. Le căutam, alergam din loc în loc după ele. Fascinat de misterul pălăriilor din iarbă, a căsuțelor într-un picior, am inventat o poveste. Ciupercile au devenit niște ființe fermecate ce îmi arătau drumul spre o comoară ascunsă. M-am ghidat după ele până am ajuns pe Scoarța. Cum eu nu aveam pământ pe Scoarța, a fost prima mea întâlnire cu locul acesta de vis. Atunci am descoperit sălașul de piatră pictat al lui Damian. Pe ușa sălașului străjuiau doi munți cărunți.

- Cărunți?

- Erau albi și se pierdeau în depărtare, în văzduh. Părea că ninsoarea le-a pus o căciulă pe frunte, iar ei au acceptat-o asemenea unor bătrâni resemnați în fața zilelor grele. Mi-am spus că în acel loc trebuia să existe o comoară. Munții aceia aveau rolul să o păzească veșnic.

- Și ai găsit comoara?

- Am găsit-o.

- Glumești, nu? a întrebat Carla zâmbind.

- Nu ai idee câte flori de mină am ascuns în tufișul de lângă ușa grădinii?

- Flori de mină?

- Da. Am găsit câteva roci în sălaș, dar nu le-am luat, am căutat altele. Era plin de ele pe drumul ce l-au făcut când au rupt spinarea dealului spre a mai face o cărare spre Mina Scoarța. Am căutat un tufiș sub a cărui copăcei puteai să pătrunzi ca într-o colibă și l-am găsit la intrarea în grădina lui Damian. Și acum mai sunt florile de mină acolo. Le-am căutat în urmă cu două săptămâni și le-am găsit așa cum le-am lăsat în urmă cu doi ani.

- Merită să le văd și eu când plecăm spre casă.

- De fapt tu ești cea mai aleasă floare de mină, adevărata comoară.

- Să înțeleg că mi-ai făcut un compliment?

- Vezi, tu! Imaginează-ți un loc plin cu flori de mină. Toate sunt frumoase, strălucitoare, au un farmec aparte, dar până la urmă sunt la fel. Totuși, din acele flori de mină, doar una îți fură cu adevărat

privirea. E asemenea altor flori de mină, dar ceva o face mai strălucitoare. E acel diamant care îți fură sufletul. Privești floarea de mină și te privește la rândul ei. Nu e nevoie de cuvinte, de atingere, privirile simt totul, simt cuvintele, simt mângâierea, simt adâncul ființei ce i-a furat ochii.

- Când ai descoperit floarea ta de mină?

- Atunci când m-a descoperit și ea pe mine. A fost o dragoste mută, nevinovată. Privirile noastre s-au întâlnit ca două săgeți. Nu a fost nevoie de cuvinte. Ochii noștri vorbeau.

- O dragoste platonice.

- E cea mai pură și frumoasă dragoste.

- Îți dau dreptate. E dragostea spirituală, dragostea înțeleaptă ce nu moare niciodată. Nu are nevoie să ardă ce-i material și să creadă că o să guste o clipă de eternitate. Ea e însăși veșnicia.

- Da, Carla. Gândește-te cât de multe poți să comunici florii tale de mină doar privind-o, doar făcându-i un semn, doar trimițându-i un zâmbet. Sunt cele mai mărețe clipe, sunt cele mai profunde comunicări între două suflete. De fapt pe floarea ta de mină nici nu poți să o atingi altfel, nu o poți atinge material, nu ai voie să-i răpești strălucirea care doar în tăcere poate să zboare.

- Ce frumos! Îmi place!

- Florii tale de mină nu trebuie să-i spui prin cuvinte că o placi. Ea înțelege totul doar privindu-ți ochii. E cea mai nevinovată și frumoasă dragoste.

- Gândește-te ce ciudați sunt oamenii mari! Ei au nevie de o confirmare a iubirii. Se atrag din priviri, dar totuși le e teamă că poate au înțeles greșit mesajul celuilalt. Le e teamă că atunci, când se vor folosi de cuvinte sau atingeri, vor fi respinși, că n-au înțeles bine mesajul și se vor face de rușine. Sunt atât de complicați. Prea mult se rătăcesc, complică totul fără rost.

- Oamenii mari uită de puritatea copilăriei. Adevărata floare de mină nu poate să fie descoperită decât printr-un suflet pur de copil. El nu greșește niciodată, așa cum nu greșește o mamă când ascultă gânguritul copilului ei. Iubirea adevărată cunoaște, are încredere, e neîntinată.

O pisică a alunecat pe acoperiș și de acolo s-a făcut vizibilă o clipă în fața geamului.

- E pisica ciobanilor de la stână. Probabil s-a ascuns în podul sălașului de ploaie. Cu siguranță a încetat potopul de a aluneca spre fereastră, a spus Cireașă.

- Mie nu-mi plac deloc pisicile! Căinii îmi plac mult, dar pisicile nu.

- De ce?

- Pentru că sunt prefăcute. Se linguesc pentru a obține ce-și doresc, pe urmă fug. Mie nu-mi plac oamenii ce sunt asemenea lor, nu-mi plac așa numiții diplomați. Mie îmi plac oamenii sinceri, dintr-o bucată, așa cum sunt căinii. Un câine prima dată te avertizează lătrând, pe urmă te atacă. Ție îți plac căinii, Marian?

- Da, îmi plac. Marian? a întrebat râzând.

- Firește!

- Cireașă a fost doar un joc.

- Așa este. Cele mai mărețe lucruri așa se nasc, printr-un joc.

- Copiii pun suflet în jocul lor.

- Ai dreptate. Nici nu putea fata aceea să-mi găsească un nume mai potrivit.

- De ce?

- Cireașa e un fruct, iar fructul înseamnă viață. Din fructe apar alți copaci.

- Până aici ai dreptate.

- Și mai depare o să am.

- Te ascult!

- Într-un fruct regăsești toate elementele vitale din univers, găsești apă, găsești pământ, găsești aer, găsești foc.

- Foc?

- Da, găsești și foc, fiindcă lemnul e legat de pământ și foc, iar cireașa e rodul lui, un rod ce are atâta apă și dor de aer în sâmburele ei.

- Interesant! Cireașă!

- Da, Cireașă! Fără să gândească mi-a ales un element al cadrului natural ce cuprinde în ființa lui tot, focul soarelui, lacrima

norului, mângâierea vântului, gustul pământului. Mi-a ales simbolul dragostei, al verdului ce aleargă spre vară cu brațele deschise.

- Oare floarea de mină va cunoaște vreodată vara sau va rămâne o veșnică primăvară?

- Dragostea e o veșnică primăvară. Ea nu are nevoie de vară spre a se materializa. Floarea de mină e dragoste, e primăvară. Ea poate să viseze, să fie aici sau acolo, dar mereu în punctul acela unde dragostea face nod. Ea poate pluti. Puritatea ei nu cunoaște marginii.

- Eu propun ceva.

- Te ascult!

- Să-l lăsăm pe Cireașă acolo unde e, în universul acela al copilăriei și în locul lui să-l chemăm doar pe Marian.

- Cireașă sau Marian e același lucru. Întrebă-te de câte ori nu m-ai fi strigat pe nume, dar, pentru că ți se părea nefiresc să strigi pe cineva fără a-i putea și comunica ceva, îi făceai cu ochiul celui alt nume, Cireașă.

- Așa este. Ai dreptate.

- Fiecare are nevoile lui. Prietenii noștri au avut nevoie de un loc spre a se adăposti de furtună și s-au oprit la gura minei. Pentru ei a fost suficient. Ceilalți de au alergat după fructe de pădure și s-au oprit cel mai probabil sub poalele unui tufiș, au avut nevoie de lucruri trecătoare. Toți aleargă în viața aceasta în funcție de necesitățile ființei sale. Unii urcă spre cele spirituale, spre ochiul ascuns într-un triunghi din vârful piramidei. Alții se mulțumesc doar cu lucrurile materiale și clădesc bucată cu bucată o piramidă a efemerității. Se trezesc dimineața, se spală, mănâncă, aleargă la muncă, muncesc, mănâncă, se odihnesc și a doua zi fac același lucru, un șir infinit de zile sub același tipar. Sunt ca o furnică ce adună, adună, adună și când a adunat prea mult închide ochii pentru totdeauna.

- Poate că niciodată nu adună prea mult.

- Și aici ai dreptate. Cei care adună simt mereu că nu au strâns suficient.

- Cred că a încetat ploaia și e o necesitate să ajung acasă până nu se întunecă.

- Ai dreptate. O să sting focul și mergem.

Marian a stins focul și însoțit de Carla au plecat spre tufișul unde a ascuns cu doi ani în urmă o mulțime de flori de mină, unele mai strălucitoare ca altele.

- Sunt superbe! a spus Carla privind florile de mină. Și coliba aceasta de copăcei și frunze e atât de fascinantă!

- Alege o floare de mină, cea care îți zâmbește prima dată, cea care îți fură privirea, încât celelalte să fie șterse în fața ei!

- Am ales, a spus Carla ridicând o floare de mină. Ea mi-a furat privirea!

A ascuns-o în buzunarul rochiței.

- Nu mă lași s-o privesc și eu?

- Nu. E floarea mea de mină și are ochii albaștri. E singura floare de mină ce arunca priviri cu nuanțe de albastru.

- Perfect! Acum să mergem până nu e prea târziu.

Cei doi copii, căci asta erau, doi copii mai măricei au pornit la drum. Lăsau grădinile de pe Scoarța în urmă și se pregăteau să coboare deluțul spre a ajunge în islaz, de acolo spre dealul de la Brici și pe urmă, acasă. Soarele se afla la apus. După furtuna ce a răscolit totul în jur, soarele a strălucit din nou câteva clipe printre nori, ca să alerge spre somn până în zori. În urma lui a lăsat o dâră sângerie ca și cum ar fi adunat atâta durere în rotația lui, poate plânsul unui bolnav sau ultima suflare a unui om, poate suspinul unei flori ce-și pierde petalele sau umbra unui munte.

- Ce zici, Marian? Ne întrecem? Să vedem care coboară primul deluțul!

- Dacă tu asta îți dorești!

- O să câștig! a spus Carla lăsând picioarele să alerge pe deal.

- Probabil! Ai grijă să nu cazi! Să nu te ducă prea repede picioarele și să nu le mai poți opri!

- O să câștig!

Marian a mărit și el pasul. Putea să câștige cu ușurință, dar îi plăcea să se bucure de entuziasmul fetei. Ajunsă aproape de poalele deluțului, Carla s-a oprit.

- Ce faci? De ce te-ai oprit? a întrebat-o băiatul ce a ajuns-o imediat.

- Nu era corect!

- Nu înțeleg?

Carla l-a luat de mână pe Marian și au ajuns în același timp la poalele dealului.

- Amândoi am câștigat, a spus fata!

- Mulțumesc!

- Pentru ce?

- Pentru că m-ai lăsat și pe mine să câștig, a spus băiatul zâmbind.

- Crezi că sunt ciuperci pe islaz?

- Nu cred. În ultimul an nu s-au prea făcut. Poate și din cauză că văcarul ține mai mult vacile pe islaz, nu le mai duce pe Scoarța.

- Știi ce nu înțeleg?

- Ce?

- Cum au reușit să exmatriculeze un băiat atât de isteț ca tine?

- Poate că nu sunt atât de isteț.

- Ba ești!

- Nici eu nu știu de ce m-au exmatriculat.

- Cum e posibil?

- Totul este posibil.

- Dar trebuie să existe un motiv!

- Ai auzit că în ultimul timp unii oameni au rămas fără serviciu și nu, pentru că nu și-au făcut treaba?

- Am auzit.

- Unii spun că s-au privatizat unele fabrici și nu mai aveau nevoie de atâtea brațe pentru muncă etc.

- Ce legătură are exmatricularea cu pierderea unui loc de muncă?

- Are.

- Ca să fii pedepsit trebuie să faci ceva rău. Dar dacă nu ai făcut ceva rău și tu totuși ești pedepsit?

- E greu să înțeleg că nu există un motiv.

- Motive caută, ca să justifice faptele, dar motive neînsemnate.

Ai citit despre Iov în Sfânta Scriptură?

- Da.

- Toți vorbeau împotriva lui. Nimeni nu credea că e neprihănit, până și prietenii lui cei mai apropiați nu-l înțelegeau, încercau să-i spună că ceva a greșit, poate o greșeală ce nici măcar n-a observat-o. Și soția lui i-a fost potrivnică și nu i-a dat crezare. Toți îi spuneau că ceva a făcut, poate și din neștiință. Îl necăjeau, dar el nu se abătea de la calea cea dreaptă.

- Și eu am făcut ca ei. Iartă-mă!

- Pentru ce să te iert? Că ești o copilă ce încerci să mă cunoști? Pentru că ți-ai deschis sufletul în fața mea ca o floare de mină și m-ai lăsat să-l citesc? Pentru că nu ți-a fost teamă să mă privești sau să mă lași să-ți zâmbesc?

- Pentru că nu am curajul să iau lumea de coarne și să recunosc și în fața lor prietenia noastră.

- Lumea e ciudată, Carla! Nu e bine ca lumea să cunoască ce e în sufletul tău, că atunci îți fură și ultima scânteie, dar nici nu e bine să joci cum vrea ea, că-i dificilă și niciodată nu o mulțumești. E mai bine așa deocamdată.

- Și dacă nu o să am niciodată curajul să spun adevărul lumii și fug de ce e mai frumos?

- De ce să fugi? Ce e mai frumos e mereu viu în sufletul tău. De acolo nu ți-l poate lua nimeni. Când ești singură poți să zâmbești florii tale de mină și ea te aude oriunde s-ar ascunde, oriunde ar fi. Ea o să fie mereu acea primăvară ce îți va aduce pe buze o rază de soare chiar și în cele mai întunecate momente.

- Ai auzit floarea mea de mină? a spus fata râzând și privind roca din buzunar.

- Sigur te-a auzit.

- Până la urmă Marta din „Gura satului“ a lui Ioan Slavici, tot cu Miron ciobanul a rămas, tot cântecul inimii ei a biruit orice

mentalitate. Mai târziu, ce-i drept, dar tot după glasul sufletului a dansat.

- Măine o să mă întorc la grădina lui Damin.

- De ce?

- Mă duc să culeg și eu o floare de mină.

- Perechea celei din buzunarul meu?

- Da.

- Ce frumos!

- Când afară vor fi nori, floarea mea de mină îmi va zâmbi.

- Sper să nu rămână doar atât din tot ceea ce simțim, o floare de mină care să ne mângâie amintirile!

- Drumul meu nu duce departe fără școală, Carla! M-au înfierat cu sigiliul neputinței și necurățirii. Al tău poate să cucerească soarele din vârful piramidei. Chiar te rog să-l cucerești. Alături de mine nu o să fii privită cu ochi buni.

- Și nu-ți pare rău?

- Mă vezi pe mine să plâng?

- Nu.

- Ce fac eu acum?

- Îmi zâmbești.

- Cum aș putea altfel? Am întâlnit în calea mea o floare, o floare a primăverii, cea mai aleasă floare scoasă la lumină din cel mai întunecat loc din mină, am întâlnit adevărata dragoste și tu mă întrebi dacă îmi pare rău? Mă bucur că am putut trăi ceva unic, ceva ce mulți și-au dorit să trăiască, dar n-au descoperit în drumul lor!

- Și eu mă bucur!

- Așa te vreau.

Din vorbă în vorbă cei doi au ajuns în sat.

- Ce spui, Carla? Nu ar fi mai bine să mai pierd puțin vremea la izvorul de la Brici, ca să nu fi văzută mergând alături de mine pe stradă?

- Ba da! Tu nici nu mi-ai fost tovarăș de joacă pe uliță, pe urmă nu sunt nici băiat, cine știe ce vorbe mai scot din lipsă de ocupație unii, a spus fata și a pornit spre casă lăsându-l în urmă pe Cireașă.

Capitolul VI

Am închis lacătul!

- Să închizi ușa la grădină, Carla! a strigat bunica.
- Nu mai funcționează lacătul! Îl închid, dar la fel de bine îl pot deschide și fără cheie.
- Lasă-l așa, o să-i spun lui Mișu să cumpere altul! Tu nu te mai duci la nedeie? Parcă spuneai că mergi cu Elena Negru, că vă duce tatăl ei cu mașina?
- Mă duc. Am timp. Abia peste o oră plecăm.
- Ai grijă să nu stați mult!
- Nu o să stăm, a răspuns Carla intrând în casă să se îmbrace.

În fiecare an de Sfânta Maria Mică, de Nașterea Maicii Domnului, în 8 septembrie, era nedeie la Cireșa. Carla nu prea a mers la Cireșa la nedeie, prefera să meargă în 15 august, de Sfânta Maria Mare la Glimboca, era mai multă lume. A convins-o însă Elena să meargă cu ea și la Cireșa, iar ea a acceptat. Oricum începea clasa a IX-a peste câteva zile și merita să mai evadeze puțin. Când au ajuns la Cireșa, tinerii erau adunați grupuri, grupuri. Încă nu începuse jocul. Fetele au făcut câțiva pași pe lângă locul unde urma să pornească hora ce deschidea nedeia, ca mai apoi să-și găsească un punct strategic de unde să urmărească care cu cine se prinde în joc. De multe ori, la nedei, băieții ajunși la vârsta însurătorii își întâlneau viitoarele mirese.

Rotind ochii în jur, Carla și Elena au observat un grup de cinci băieți din Ohaba, copii ca și ele, copii veniți să observe, să cerceteze, să râdă. Printre ei era și Marian poreclit de fete Cireașă, Florin, Ovi, Mărcuțu. Și ei se uitau după fete. Căutau fata potrivită care să merite să o joace toată seara. Mărcuțu a observat-o pe Carla. Numai ce jucase cu ea aproape toată noaptea la nunta lui Cătălină, imediat după Sfânta Măria Mare. Probabil se gândea că putea să o invite din nou la joc. Florin a pus ochii pe Elena, că făcea ce făcea și tot trăgea cu ochiul spre fată. La un moment dat Carla a auzit glasul lui Ovi care i-a răspuns lui Cireașă râzând:

- Cine? Carla? Asta nu se uită niciodată la tine!

Carla s-a prefăcut că nu a auzit nimic. Elena chiar nu auzise, fiind pierdută în alte gânduri, dar se plictisise că jocul nu mai începea, așa că a ascultat de glasul Carlei și s-au depărtat de locul ce în curând avea să răsunе de pasul apăsāt al dansatorilor. S-au dus să-și cumpere floricele de porumb, pe urmă s-au întors mult mai târziu să vadă perechile ce s-au prins în horă. Spre liniștea Carlei, nu i-a mai zărit pe băieți. Ori erau undeva în joc, ori au făcut cale întoarsă cu bicicletele. Nici ele nu au stat mult, căci tatăl Elenei s-a întors de la prietenul lui după fete, ca să poată pleca împreună acasă.

Ajunșă acasă Carla se gândea la vorbele lui Ovi. Oare ce l-a întrebat pe Marian? Să-l fi întrebat care fată îi place și el să-i fi răspuns, Carla. Erau multe fete și era normal ca băieții să-și aleagă o parteneră de dans, dacă ținteau mai sus, depindea mult de felul în care știau să o vrăjească. Până la urmă încă erau niște copii pentru ținte prea mari. Nu ar fi fost nimic, dacă întrebarea ar fi sunat astfel „Ce fată de la nedeie îți place?“. Dar poate Ovi a pus o altă întrebare „E vreo fată de aici care te place?“ și Marian s-a gândit să o trădeze? Nu, Marian nu ar fi trădat-o, s-ar fi trădat pe el, ar fi trădat cea mai frumoasă și pură floare, dragostea. Și dacă ar fi fost pusă așa întrebarea, tot nu l-ar fi crezut nimeni. Cine să-l creadă? Să-l creadă obraznicul de Ovi care a avut tupeul să profite de faptul că mergea spre casa miresei lui Cătălină în aceeași mașină, pe bancheta din spate, cu Florina și Carla pentru a încerca să-și întindă mâinile pe după gâtul fetelor, iar acestea să-l respingă dezgustate? Prea multă frământare pentru niște vorbe aruncate și totuși Carla nu putea să nu se muncească la gândul că alții vor putea zâmbi pe seama ei. Dar ea nu a spus nimic, a trecut pe lângă acele cuvinte ca și cum ele n-ar fi existat niciodată. Nu a dorit să le audă, le-a lăsat să zboare printre rânjetele băieților dornici de bîrfă și-a întors spatele și a tăcut. I-a fost suficientă această întâmplare pentru toată seara, ba mai mult, pățania de la Cireșa a lăsat-o mută și fără auz în privirile iscoditorilor ce au urmărit-o mult timp.

Chiar a doua zi Carla a luat lacătul stricat de la ușa grădinii, a căutat în lada ei cu amintiri, printre jucării de plastic și a scos o lopată micuță.

- Cu lopata aceasta mă jucam în nisipul din fața porții lui Mărcuțu. Câte cetăți nu am construit! și-a spus Carla. Făceam tunele, adevărate labirinturi prin nisipul ce urma să fie folosit în construcții. Ne cam certau părinții lui Mărcuțu, dar nimeni nu-i lua în seamă. Copiii erau tot copii, tot de jocul lor își vedeau. Noi, fetele, găteam și prăjituri din nisip, prăjituri ornate cu frunze și flori. Am fugit într-o zi după un trecător să-l obligăm să servească din tortul nostru de nisip. Spre surprinderea noastră trecătorul a gustat jocul. S-a prefăcut că rupe o bucată de tort și o mănâncă. Câteva zile la rând am construit monumente funerare în care fiecare îngropa până a doua zi o jucărie. Acolo, într-un astfel de mormânt de nisip am pierdut-o pe Cristina, păpușa mea preferată. Toți și-au găsit jucăriile ziua următoare, doar eu nu. Știam locul unde am lăsat-o pradă recelui nisip peste noapte, dar nu mai era acolo. Disperată am căutat-o din loc în loc prin grămada de nisip, însă fără rezultat. M-au ajutat și tovarășii mei de joacă. Se vedea că cineva a luat nisip, fiindcă ne-a dărmat galeriile ce duceau spre castelul subteran. Oare au luat-o din greșeală și au zidit-o într-un perete? Ce soartă tragică! Poate un alt copil a pus ochii pe ea și a venit pe furiș noaptea să o facă păpușa lui? Parcă era mai bine așa. Cristina s-a dus, nu mai era. Am aflat mult mai târziu că a fost smulsă din nisipul întunecat și aruncată într-un chiscant (vas de metal – pleu) utilizat pentru a transporta lapte de bunica lui Mărcuțu. A dus-o peste deal, la nepoatele ei din partea fratelui. Ciudată era lumea și peste deal. Acolo locuiau cei mai puțin înstăriți. Urcai colnicul (dealul), treceai de Stația 110 și ajungeai la Mal. Aveau niște cai mălăanii, tot unul și unul, dar banul nu prea juca în ograda multora. Cei din vale, din Ohaba, se țineau mai făloși. Rareori treceau dealul spre Mal, doar când se mai rătăcea câte un cal, în schimb mălăanii coborau des la ei cu treabă, ba se duceau la un covaci să pună potcoave cailor, ba alergau să vândă câte un măr la piață celor veniți din alte zone și instalați în

blocurile de locuințe. Diferențele între oameni erau ca și gurile rele ce nu puteau să fie închise. Dacă-i priveai cu atenție știai fără să-ți spună ei care-i din Ohaba, care-i de la Mal sau de la Cireșa ori de la Glimboca. Fiecare așezare, fie ea cât de apropiată de o altă așezare, avea specificul ei, iar obiceiurile locului se citeau pe chipul și în purtarea oamenilor. Da, amintiri care vin și pleacă, amintiri apuse ca și păpușa copilăriei! Lopata aceasta e prea stângace ca să-mi mai fie de folos. Ea nu sapă gropi adânci. Eu nu mai am nevoie de o groapă în nisip care să se piardă în infinite particule și să nu-i mai găsești rostul. Eu am nevoie de o lopată puternică care să sape o groapă adevărată, o groapă unde o să arunc acest lacăt inutil. O să-l închid pentru totdeauna! Doar eu o să am cheia spre inima lui, dar nu o voi folosi. Poate când doresc să o folosesc o să fie prea târziu, nu o să mai găsesc locul, o să se piardă și el asemenea Cristinei.

Carla a închis lada plină cu amintiri. A luat-o din camera ei și a urcat-o în podul casei. Nu mai avea vârsta potrivită pentru astfel de jocuri. Acolo va poposi mai rar, când o lacrimă a vârstei fericite îi va lumina cu dor ochii sufletului. După ce a pus bine cutia anilor magici, a ales din podul de la cocină o lopată și nu a căutat o bucată de pământ în grădină, fiindcă se gândea că în primăvară plugul poate scoate la lumină lacătul ferecat. A intrat pe ascuns în pivniță, a făcut o mică groapă la piciorul unui pat, fiindcă podeaua pivniței nu era betonată, era doar din pământ bătătorit de tălpi muncite și a aruncat lacătul acolo acoperindu-l cu pământ. Așa a simțit ea să facă. A simțit nevoia să închidă toate sentimentele ei și le-a metamorfozat într-un lacăt.

- Am închis lacătul! a spus Carla. Acum nimic nu mă va mai opri din drumul meu, niciun fior necunoscut care mi-a tulburat ochii. Cireașă va rămâne închis în pod printre amintirile copilăriei, sau în groapă ca lacătul ferecat peste care am presărat pământ. Drumul meu curge spre soare și tot ce-a fost un zâmbet, va rămâne doar un zâmbet și atât. Mă simt ca baba Gheorghiuța ce mereu descântă, dar poate am avut nevoie de un astfel de joc ca să mă rup de surâsul copilăriei, de chipurile ei atât de dragi mie.

Capitolul VII

Căsuțe colorate și păsări albe

Anii trec repede. Carla era în ultima clasă de liceu, în clasa a XII-a. Zâmbea, râdea, pășea spre razele ei de soare mult visate. Aproape că a uitat momentele când defila în rochițele colorate ale mamei ca să fure privirea unui vechi prieten. Pe Cireașă l-a văzut foarte rar în anii ce s-au scurs. A trecut de câteva ori pe lângă el în timp ce se întorcea acasă de la cursuri, dar nu au schimbat nicio vorbă, atâta doar că s-au salutat aruncând în urma salutului un zâmbet tăcut.

- Ciao! spunea băiatul zâmbind și trecând rapid mai departe.

- Ciao! îi răspundea Carla și pășea domol, dar sigur, pe drumul ei.

În anul în care Carla era în clasa a XII-a, a fost o iarnă bogată în precipitații. În pivnița casei a ieșit apă până la scări, aproape că ajungea până la paturile unde erau depozitate legumele. Pesemne că în apropiere erau izvoare ce căutau un drum spre lumină. Apa a scos la iveală și lacătul ruginit ce-a fost îngropat de Carla. Nici măcar închis nu mai era. Așa, deschis, părea că e un bătrân ce se sprijină într-un baston sau o babă ce a rămas fără dinți și încearcă să râdă.

Carla a observat lacătul și s-a luminat la față amintindu-și de copilăria de odinioară.

- Câtă naivitate! și-a spus în gând Carla și a lăsat cu nepăsare obiectul afectat de vreme în voia sorții.

Lacătul a fost deschis involuntar, dar copilăria a rămas undeva în urmă. Cheia ei e secretă, numai cel care a trăit-o îi știe codul.

Ca o petală a copilăriei ce a încercat să mai sângereze o clipă pe câmpul înverzit, de Mărțișor, Carla a trecut întâmplător pe lângă Cireașă. Drumul era pustiu ca și altă dată, însă pe lângă banalul salut însoțit de un zâmbet, băiatul ce se afla pe bicicletă, a oprit și i-a oferit un simbol al primăverii Carlei, un mărțișor.

- Mulțumesc! a răspuns Carla.

- Cu drag! a spus băiatul și a urcat din nou pe șezutul bicicletei continuându-și drumul.

Rămasă singură în mijlocul drumului fata și-a aruncat privirile spre mărtișorul primit. Era o broșă frumușică, aurie, cu pietricele, dar care avea înfățișarea unui pisicuțe.

- Un pisic! și-a spus fata. Ce-i drept, broșa e drăguță, dar un pisic? Știa că nu-mi plac pisicii. Să fii uitat? Poate că a încercat și el să uite și a găsit pisicul ca simbol al spatelui întors de mine unui prieten. Și pisicul acesta ce ochi negrii are, niște ochi negrii așa cum am și eu! Două pietricele prin care vezi rădăcinile întunericului sunt ochii lui. Gura, gura pisicului e o nestemată roșie. E umbra unui rubin gata să înghită tot. Dar coada? Ce arcuită e coada! Parcă în vârtejul ei prinde tot ce-i mai sfânt și nu-i mai dă drumul. Blănița-i bătută în nestemate albe ce luminează auriul pielii. Atât de bogat și totuși atât de simplu, de drăguț, de frumos, mărtișorul. Ce a dorit să-mi transmită? Că și eu sunt lingușitoare sau ipocrită ca o pisicuță? Eu nu sunt așa! Poate, totuși, nu e pisicuță. Poate e un leu puternic, un stăpân al animalelor? Nu, nu prea cred! Prea are mutrișoară de pisic. Și totuși e frumos! Chiar o să-l port! E cel mai interesant mărtișor ce l-am primit vreodată! Până la urmă nici nu mă interesează dacă Cireașă l-a avut întâmplător la el sau l-a luat cu intenție, în speranța că o să mă întâlnească. Ce mă interesează este că îmi trezește în minte atâta matematică și poezie.

Amintirile sunt cele mai frumoase imagini. Ele sunt acele păsări albe care vin și pleacă aducând mereu câte un fir de verdeață. Pentru Carla amintirile vor arde mereu în suflet, vor mistui cele mai adânci cămăruțe. Ele vor veni primăvara ca păsările migratoare și vor căuta cuibul de odinioară, căsuța colorată de ieri, vor frământa pământul în flăcări și când clipa călătoriei în copilărie și-a topit ultima picătură de ceară pleacă ca niște frunze ruginii gonite de toamnă, de maturitatea din ochii celui ce evadează în trecut datorită semnelor din jurul lui.

Multe imagini trec pe lângă ochii oamenilor. Imaginile viu colorate te aruncă de multe ori în trecut, te leagă de întâmplări, de

obiecte, de prieteni. Acest lucru i se întâmpla și Carlei, ciudat însă, că multe din amintirile copilăriei o purtau spre același chip, spre imaginea unui copil, spre Cireașă.

A trecut pe lângă el în prima zi a lunii martie în ultimul ei an de liceu și a primit un simbol al primăverii, un simbol al renașterii și întâmplarea aceasta a întors-o pentru o clipă în trecut, în acel trecut când, copiii fiind, construia colibe din tulei în grădină, căsuțe ce le colora prin tot mobilierul adus, scăunelul pe care stătea bunica ei când mulgea vaca, bastonul străbunicului sau coarnele de cerb ale bunicului pe care agăța fâșii roșii, galbene, verzi, albastre, mov, din haine uzate. Odată construită căsuța, pe câte un loc strategic, o groapă de aproximativ un metru și jumătate, plină de cartofi de sămânță, pentru a dăinui sigur până în primăvară și a nu ajunge în islea cailor, Carla invita păsări albe să-i treacă pragul, invita acele jocuri ale copilăriei să-și caute un timp cuib, apoi să zboare departe. De multe ori era plin de copii în grădina Carlei. Se jucau de-a invadatorii. Cei care cucereau căsuțele din tulei erau cei mai puternici. Săbiile lor de lemn ce le mânuiau în timp ce se ascundeau printre clăile de fân sau tulei speriau până și vrăbiuțele grăbite să culeagă câte un fir de floare, de iarbă uscată. Odată s-a prins și Cireașă în joc. Era într-o iarnă când Carla avea vreo doisprezece ani fiind în clasa a VI-a la școala gimnazială. Atunci au construit și un zid uriaș de zăpadă ce a atras după sine o cruntă bătălie cu bulgări, acele grenade pufoase ce încercau să rupă cetatea copiilor. Mărcuțu și Cireașă erau cei mai puternici, făceau parte din echipe adverse. Se luptau pentru coliba de tulei și pentru prințesa închisă. Sorțul a căzut pe Carla să joace rolul prințesei spre necazul altor fete. Cireașă a câștigat acel război, însă Mărcuțu, supărat că a pierdut i-a șoptit băiatului că jocul l-a câștigat el, dar atunci când va crește mare, el o va lua pe Carla de nevastă, căci e cea mai cuminte și blândă dintre fete. Cireașă nu i-a răspuns nimic, doar l-a privit adânc și victorios.

Căsuțele colorate se adună clipă de clipă în sufletul fiecăruia. Cândva o căsuță albă și-a găsit loc prin chipul blând al mamei, o căsuță limpede și plină de frumusețe, de joc, de zâmbet, ca primii

fulgi de zăpadă, ca aripile lebedelor. Pe urmă căsuțele au apărut în funcție de clipele ce treceau pe lângă fiecare, unele clipe ardeau intens și făureau o căsuță trainică, rezistentă în fața oricărui furtuni, oricărui valuri. Mai târziu o căsuță galbenă, luminoasă a adunat jocurile copilăriei, în timp ce o altă căsuță albastră cu ferestrele deschise spre văzduh, anii de școală. Pe Cireașă, Carla, l-a închis într-o căsuță verde menită să-l protejeze așa cum e el, o căsuță verde a primăverii, a speranței. Nimic nu poate egala primăvara din suflet, puritatea ei. Când simți primăvara în suflet simți nevoia să înflorești prin tot ceea ce faci, să părăsești stupul iernii asemenea albinelor ce simt chemarea verdelui și aleargă să-l descopere, asemenea păsărilor ce se înalță în văzduh și încep să doinească a verdeață și floare. Primăvara din suflet îți dă aripi, te ajută să treci munții, apele, să atingi vârful piramidei. Cel care nu găsește acea căsuță a verdelui, a primăverii în el, ar închide ochii pentru totdeauna în întuneric. Căsuța cea verde a primăverii din suflet e lumina călăuzitoare a omului în viața, lumina ce-ți ajută aripile să crească, ce te învață să zbori, să înflorești și să aduci roade. Fiecare om își definește căsuța verde prin ceva. Unii prin muzică sau pictură, alții prin cifre sau litere, dar mulți, foarte mulți printr-un simbol, o piatră puternică ivită în drumul lor sau un parfum de floare. De câte ori parfumul sau culoarea unei flori nu te poartă în trecut? Simți parfumul trandafirilor și-ți amintești că în acea zi când trandafirii se întreceau în prospețime, ai primit prima bicicletă, o bicicletă mult visată, menită să te ajute să explorezi cât mai mult în jur sau vezi primii fulgi de zăpadă și observi într-un colț zâmbetul unui copil ce aleargă pe afară dornic să construiască omuleți a căror dușmani pândesc din văzduh gata, gata să-i săgeteze cu fiecare rază de căldură. Te pierzi în parfumul florilor de tei și îți apare vie în minte teza de la matematică când tu ai reușit să iei nota zece.

Mai sunt și căsuțe roșii ce ard intens, căsuțe marcate de câte o treaptă urcată spre vârful piramidei vieții tale, un examen sau un labirint de uși descifrat prin cheia ce a deschis calea spre lumina unor noi clipe.

Toate căsuțele colorate rămân în urmă în timp ce omul aleargă spre alte și alte clipe încă neatinsse, nedescoperite. Ele zâmbesc din când în când, doar atunci când le treci pragul călătorind în trecut, doar atunci când păsările albe revin spre cuibul atât de cunoscut. Și păsările albe revin de câte ori te lovești de câte un parfum în drumul tău, de câte o culoare, de câte un obiect precum un lacăt îngropat cu mult timp în urmă, de câte un om. Păsările albe pătrund în suflet și te poartă prin căsuțele colorate.

Mărcuțu i-a dăruit Carlei un buchet de trandafiri roșii de mărtișor și o broșă deosebit lucrată. Mulți colegi ai celor doi au fost surprinși de gestul băiatului. Până în acel an nu manifesta niciun interes față de Carla. Ce-i drept, se înțelegeau bine, doar erau colegi de clasă. Au urmat pe urmă plimbări prin parc, un film, o absență pe la orele de sport până ce directorul a micșorat pătratele de fier ale gardului prin sudarea altor țevi, ca elevii să nu mai plece din timpul orelor de curs, strecurându-se prin gard, direct spre centrul orașului.

Orele ce nu stârneau prea mult interes și-au găsit pe urmă alte porțițe, prin grădina ce dădea în curtea Policlinicii Sfânta Tămăduire. Sfânta Tămăduire, că așa se izbăvea câte un elev de un patru, trecându-i zidul ce o despărțea de școală.

- Lasă că scap eu de disecția notelor de la anatomie, nu mai are ce tăia Brusture Celula! zicea Marcel Poiană, sărind gardul grădinii direct în curtea Sfintei Tămăduiri.

Alții se ascundeau de proful de mate, Trapez, cei de la real, iar alții de la uman fugeau de Bonjour. Unii erau speriați de Mihai Viteazul când hotăra câte un test fulger la istorie sau cei de la teoretic de profa Redută. Cu Piramidă era mai greu. Era diriginta elevilor de la filologie și nu dorea să înțeleagă că matematica nu e pentru ei.

- Fără matematică nu vă veți descurca în viață!

- De ce, doamna profesoară? Nu știm să numărăm banii? întreba cu obrăznicie Iorgovan, copilul taragotistului din oraș ce făcea bani mergând pe la toate petrecerile.

- Nu vă veți descurca în viață, fiindcă nu știți să gândiți. Matematica vă ajută să vă descurcați în orice situație.

- Chiar și atunci când nu știi ce să-ți cumperi, costum sau blugi? intervenea nepoliticos Iorgovan, în timp ce restul elevilor zâmbeau abținându-se cu greu să nu râdă.

- Chiar și atunci, Iorgovane, căci vei ști care-ți sunt mai utili.

Carla nu se împăca prea bine cu sportul. Nu reușea să atingă baremele impuse de Păleață și prefera să evadeze în oraș cu Mărcuțu. Scăpa de o notă mică ce-i afecta media și de ironiile profesorului. Mărcuțu nu se înțelegea prea bine cu Niagara. Când intra Niagara pe ușă aveai impresia că rupe totul în jur, iar de aveai ghinionul să ajungi la hartă și să o studiezi prea în amănunt fără să găsești punctele strategice menționate de torentul din fața catalogului, te trezeai că înoată o lebedă în carnetul tău de note și-n catalog.

Mărcuțu nu avea de gând să-și continue studiile. Dorea să se așeze la casa lui, să se angajeze undeva, să câștige bani. Pe Carla o vedea soția lui încă din copilărie. Carlei nu-i ardea însă de căsătorie. Ea dorea să ia bacalaureatul după care să susțină examenul de admitere la Facultatea de Matematică. Acesta a fost visul ei din copilărie.

De Învierea Domnului Mărcuțu împreună cu familia lui au mers la părinții fetei și au cerut acestora mâna Carlei. Părinții Carlei au fost încântați de propunere. Mărcuțu era viță (neam) bună. Nu ar fi avut de ce să nu fie de acord. Singurul om care se împotriva era Carla. Ea a spus că se va căsători doar dacă nu va reuși la facultate. Toți au fost de acord în speranța că fata nu o să fie printre cei admiși. Erau mulți candidați pe câte un loc și era greu să fii printre învingători. Au grăbit chiar și petrecerea de logodnă, prin luna mai.

Când tatăl Carlei a venit la Cireașă cu plosca de răchie, ca să-l cheme la petrecerea de logodnă, acesta a mulțumit frumos pentru invitație, după care a fost la un pas să își înecă amarul în aburii alcoolului, însă scârba ce i-o provocau junii din Ohabă ce aveau o pasiune pentru alcool, l-a făcut să se oprească la timp.

Toată ziua a plâns. A plâns și în timpul petrecerii de logodnă a Carlei, pe urmă s-a gândit că e o simplă petrecere urmată de o înțelegere care poate să fie ruptă oricând. Nu merita să se necăjească atât de mult. După petrecere fiecare se ducea la casa lui în cinste și curăție.

Carla a reușit la facultate. A fost pe locul cinci, printre primii. S-a împlinit și premoniția lui Cireașă. Nunta fixată în octombrie s-a amânat iar peste un an a fost ruptă și logodna, fiindcă Mărcuțu nu a mai fost dispus să aștepte după Carla. S-a așezat la casa lui. S-a căsătorit cu Elena Negru, prietena Carlei din copilărie spre necazul lui Florin.

Cum să-l fi ales Elena pe Florin? Nu era un om pe care te puteai baza. Nu-i plăcea lucrul. Mai fugea el prin câte o țară să lucreze în construcții, dar banii ce-i câștiga se duceau pe băutură și jocuri de noroc.

Fiecare apă își are cursul ei, fiecare om își are drumul lui în viață. Nimic nu-l poate abate din cale. În drumul ei, apa adună izvoare. În drumul lui omul întâlnește alți oameni, dar alege oamenii ce-i sunt asemenea lui. Fiecare om răsare în fața altuia cu un scop. Poate cel ce l-a întâlnit se dăruiește pe sine în numele prieteniei în timp ce acela ce-i numit prieten așteaptă doar să primească, dar până la un punct, când se deschid ochii, aripile se întăresc și cel cinstit zboară departe. Din toate a învățat ceva. Totul în jur i-a fost o lecție de viață. Nimic nu a fost întâmplător.

Carla și-a urmat visul. A ales calea învățaturii. A întâlnit alți oameni asemenea ei. De la unii a învățat, altora le-a fost ea învățător. Câteodată a ars în numele unei prietenii. A dăruit până a obosit, dar, cu toate că nu a primit nimic în schimb, nici măcar un zâmbet din colțul buzelor, a rămas cu o experiență nouă ce a făcut-o mai înțeleaptă.

Toate se adună în căsuțele sufletului și își zugrăvesc fațada după soarele momentului în care au dansat. Din când în când amintirile asemenea unor păsări albe bat la geamurile lor ferecate și acestea se deschid larg. Omul se lasă furat de imaginile trecutului, zâmbește o clipă și pășește mai departe spre iarna lui.

Capitolul VIII

Căderea

Carla s-a acomodat repede cu viața de studentă. La început a fost speriată de ușa larg deschisă ce s-a ivit în drumul ei. Era atâta libertate! La început nici nu știa ce să facă cu ea, pe urmă a înțeles și a profitat de fiecare clipă. Libertatea a dedicat-o cunoașterii. Ce poate să fie mai frumos decât a cerceta și a învăța? A citit, a muncit, a început la rândul ei să descopere, să creeze probleme și să găsească soluții. La finalul anului al doilea Carla a publicat un volum de specialitate cu probleme și exerciții. Dorea să împărtășească și altora din descoperirile ei, să-i călăuzească pe calea științei.

Urzică Flavia, fiica unui parlamentar, a devenit din anul al treilea colega ei de cameră. Carla a fost la început nedumerită că Flavia a renunțat la luxul unui apartament pentru a locui la cămin, pe urmă a înțeles că are un prieten ce dorește să-l ferească de ochii iscoditori ai mătușii ei la care a locuit în primii doi ani de facultate, dar era doar motivul prezentat de Flavia doar pentru Carla.

Nu prea iubea cartea Flavia. A avut șansa să fie admisă la facultate, pe urmă s-a târât cum a putut. Ea iubea viața foarte mult. Îi plăcea să călătorească, să se distreze, să se relaxeze în locuri de vis. Carla o înțelegea. Pe fiecare om trebuie să-l înțelegi. Pentru Flavia bucuriile mici ale vieții erau totul, pentru Carla adevăratele bucurii veneau prin muncă. Flavia a pus ochii pe Carla din anul al doilea de facultate. Putea prin Carla să-și facă o imagine frumoasă profesional. A încercat să se apropie de ea și treptat a reușit. La început a rugat-o să o ajute la examene. Se așeza lângă Carla în timpul examenelor pentru a fura cunoștințe. Aceasta a ajutat-o, deși i-a explicat că nu-i face un bine, pe urmă Flavia a rugat-o să compună și pentru ea câte o problemă pentru câte o gazetă de matematică pentru a mai crește și ea puțin în ochii profesorilor. Carla a ajutat-o o dată, de două ori, dar ea cerea din ce în ce mai mult. Flavia i-a promis Carlei că o să-i găsească sponsorizare

pentru un volum nou de exerciții și probleme, dar totul a rămas la faza de promisiune, în schimb ea ar fi vrut totul de la Carla, tot ce muncea ea, să-i dăruiască ei. O astfel de prietenie a înțeles repede Carla că te trage în jos, te distruge, te doboară și astfel a început să se depărteze de Flavia. A început prin a-și găsi un alt loc în cămin, pe urmă a evitat să mai comunice cu Flavia indiferent de încercările acesteia de a mai storce câte ceva.

Din copilărie Carla a păstrat un cufăr cu toate însemnările ei, cu toate exercițiile și problemele ce singură le arunca în lume spre elucidare. Și acum să dăruiască din cufărul ei? Să dăruiască acum suflet din sufletul ei în numele unei prietenii? Nu! Acest lucru era peste putință. Mai bine dădea ani din viață decât scânteii din sufletul cufărului. A și greșit, foarte rău a greșit, a greșit amputând din membrele cufărului, dar a învățat și din această durere. Cine nu a trecut prin suferința ei nu o înțelege. Artistul ce a pierdut un pui al creației sale, indiferent câți pui frumoși mai are, tot pânge și după cel pierdut, căci e truda sufletului e infinit mai mare decât a trupului, e talantul primit de la divinitate, e talantul ce întinde brațele după lumina cea înfloritoare.

S-a depărtat Carla de cea care devenise copia ei. Ea a creat o altă Carla, profesional, prin Flavia. Flavia era doar o mască a Carlei. Era așa, cum ai semna o operă cu un pseudonim. Un obraz primea numele real, Carla, iar alt obraz pseudonimul Flavia.

Da, Flavia era creația ei și într-un fel se simțea datoră să se îngrijească și de copiii ce i-a lăsat în ograda vecină, însă proprietarul ogradei devenise prea lacom, prea orgolios, prea pus să distrugă adevăratul eu în favoarea sa.

Drept răzbunare pentru abandonul intelectual în ceea ce o privește, Flavia, care se fălșea cu falsa ei imagine, a pus în poșeta Carlei când aceasta nu a fost atentă, un berbec de pluș. Știa că fosta ei colegă de cameră va susține o mică demonstrație la unul din seminarile lui Berbec și va da să scoată o lucrare din geantă.

Așa s-au și petrecut lucrurile. Carla a dorit să scoată lucrarea din poșetă, dar în locul lucrării a agățat jucăria de pluș ce a aterizat pe catedră în fața profesorului.

- Ce e cu berbecul acesta? a izbucnit profesorul.

Tot amfiteatrul a zâmbit.

- Mă scuzați! a răspuns fata. Cineva a înlocuit lucrarea cu acest obiect.

Dino, cel mai derbedeu dintre studenți, fiul unui om de afaceri din Timișoara, a început să râdă.

- Mă, Berbec, mă! l-a atenționat profesorul pe Dino.

Acum râdeau toți, râdeau înfundat.

- Pentru lucrarea de la seminar ai nota patru!

Profesorul și-a notat ceva în catalogul lui în timp ce Carla a ocupat un loc în sală.

- Să poftească Ambruș Păun cu lucrarea!

Ambruș Păun era Dino. Nu s-a așteptat să fie chemat a prezenta lucrarea din prima zi. De obicei o prezenta printre ultimii după ce își mai aranja câte o idee cu un coleg, cu câte un profesor.

- Încă nu am găsit un berbecuț, domnule profesor, pentru a-l prezenta!

- Patru!

La acel seminar majoritatea au primit nota patru, chiar și cei care au schițat câte ceva.

Carla nu i-a spus atunci nimic Flaviei, nu a muștrat-o, dar la primul examen oral a intrat cu ea în sală. Flavia știa că trebuie să găsească un student care să o ajute, să-i spună câte ceva despre subiectele ce le avea pe bilet și cum a văzut-o pe Carla în sală s-a gândit să apeleze din nou la ajutorul ei.

Printre problemele grele ce le avea pe bilet avea și o întrebare foarte ușoară, să definească cercul. La acel examen toți au avut câte o întrebare ușoară. Era întrebarea perfectă. Printr-un răspuns greșit la o astfel de întrebare Flavia avea să cadă de pe podiumul unde a ajuns ajutată de altcineva. Știa Carla că doar așa va rupe orice legătură cu o prietenă falsă, menită să te arunce în groapă.

- Ce este cercul? a întrebat profesorul pe Flavia.

- Cercul este un rotund.

Toți studenții din sala de examen au zâmbit, mai, mai să râdă cu lacrimi.

- Ce este cercul? a întrebat din nou profesorul.
- Un rotund, și-a susținut Flavia opinia.
- Dar figura geometrică plană formată din mulțimea tuturor punctelor depărtate de un punct fix ai auzit? a întrebat-o profesorul.
- Da.
- Cum se numește acea figură geometrică?
- Se numește ..., aștepta să-i șoptească Carla.
- Se numește? a întrebat din nou profesorul.
- Se numește ...
- Cerc, i-a spus profesorul.
- A, da! Cerc!
- Iar nota din carnetul tău de student este patru.

Flavia a încercat să o apostrofeze pe Carla, dar aceasta și-a văzut de drumul ei aruncându-i în treacăt câteva cuvinte.

- Ți-am făcut un bine! Muncește pentru a te bucura de roade bogate și de mulțumire sufletească!

După examenul care a aruncat-o în umbră pe Flavia, Carla nu s-a simțit bine spiritual mult timp. A lovit prea dur un om, chiar dacă merita. S-o fi lucrat și pe ea mândria? Să fii dorit răzbunare pentru lăcomia Flaviei? Mai mult decât atât Flavia și Carla nici nu se mai salutau când treceau una pe lângă alta. Cea mai mare suferință a Carlei a fost că nu se mai putea apropia de Sfânta Euharistie. Duhovnicul i-a cerut să se împace cu Flavia, dar ea nu putea. O împăcare aducea după ea condițiile Flaviei și Carla nu-și mai permitea să-și calce profesia în picioare, fie măcar și pentru o clipă. A căzut spiritual. Se depărtase de prima ei dragoste, de Hristos și totul din cauza cetății Meka mult visate, din cauza idealului. Ea pășea pe drumul înflăcărat pe când alții imitau, copiau calea pe drumul șerpuit presărat cu izvoare și ascuns de văpăile ucigătoare. Dar cât de luminoasă era adevărata Meka! Cea falsă stătea în umbră lovindu-se cu pumnii în piept ca să atragă și ea atenția, dar cea desăvârșită ajungea cu fruntea soarele, nestingherită de nimeni, era călăuză pentru alții, era raze de soare și izvor de ape, era cer și pământ.

Într-o duminică dimineața s-a dus la Sfânta Liturghie. Iubea așa de mult Dumnezeuiasca Slujbă. A intrat în Catedrala din Timișoara și cum erau scaune libere, a ocupat unul dintre ele. În apropiere s-a așezat un bătrân ce a mers sprijinindu-se într-un baston. Părea un bătrân înțelept, dar sărac. Nu era ca alți săraci. Acesta sigur făcuse școală la viața lui, fusese cineva, cel puțin așa simțea Carla. Ochii albaștrii ai bătrânului îi spuneau că era un om departe de orice patimi. În general bărbații ce ajungeau în sapă de lemn erau măcinați de alcool și de tutun. Era un om curat, îngrijit, dar hainele îl trădau, îi arăta sărăcia ce a căzut asupra lui ca o pânză de păianjen din care nu putea să afle izbăvire. Carla dorea să-l ajute, să-i ofere un ajutor material în bani, din puținul ei, să-l ajute să poată să mănânce și el cu acei bani o masă caldă și să-și cumpere o pâine, dar îi era rușine. Se temea de un refuz. Se gândea că poate se înșală în privința condiției materiale a omului. La un moment dat omul s-a ridicat și a plecat. Sfânta Liturghie a ajuns pe la Vohodul Mare. Carla nu știa ce să facă, să meragă după el, să rămână la slujbă. Se gândea că mai de preț era să alerge după bătrân și să-l ajute, dar ce putea să-i spună, ca să nu se simtă prost? Să-i spună că-i amintea de bunicul ei? Din gând în gând a rămas la slujbă. La un moment dat a simțit că cineva e în scaunul ocupat de bărbat. Bătrânul se întoarse. Poate i-a auzit gândul și a revenit. Când preotul în „Momentul *Sărutării păcii* și al *Imnului iubirii*“ din cadrul Sfintei Liturghii a îndemnat creștinii la dragoste frățească și mărturisirea credinței în Sfânta Treime prin cuvintele „Să ne iubim unii pe alții, ca într-un gând să mărturisim!” Carla a întins mâna frățește spre bătrân. Avea niște mâini curate care sigur fuseseră a unui om înțelept. Trebuia să-l ajute, dar cum? Cum să îndrăznească?

Slujba curgea lin. La un moment dat o femeie a intrat în catedrală cu o pâine și o lumânare. S-a închinat la icoane, pe urmă s-a apropiat de strană spre a trimite darul la altar. Ochii bătrânului căzuseră pe acea pâine. Acum era clar. Bătrânului îi era foame, dar avea demnitate. Nu spunea nimic. Se apropia momentul în care un paraclisier mergea cu tasul (un vas plat) prin biserică. Bătrânul a

căutat într-un buzunar, dar nu avea nimic și o femeie ce probabil îl cunoștea i-a oferit un leu, iar bătrânul l-a luat. Carla a prins atunci curaj și a oferit omului un micuț ajutor, iar omul l-a primit, l-a pus în buzunar și a lăcrimat. A lăcrimat și Carla. Și-ar fi dorit să poată ajuta pe astfel de oameni aflați în neputință cât mai mult și cât mai des. E plin de ei în toată lumea. Și acești oameni nu cer, trebuie doar să-i simți. Cum să te bucuri de atâtea raze de soare din jurul tău când ei nu au o pâine? Dar Bunul Dumnezeu, chiar dacă noi nu înțelegem acest lucru are grijă de toți, nu lasă pe nimeni fără mângâiere. Și Carla a simțit nevoia să se roage pentru toți cei neputincioși, ca Bunul Dumnezeu să le trimită câte un înger care să-i ajute în neputință, un înger care poate să fie oricare om ce ridică pe un altul.

În momentul în care credincioșii au fost chemați să se unească cu Iisus Hristos prin Taina Sfintei Euharisti, Carla a lăcrimat a doua oară. O durea că nu se mai putea apropia de Hristos prin Taina Împărtășaniei. Un gând a început să-i cutremure ființa.

- Dacă nu te mai poți apropia în viața aceasta de Dumnezeu, cum să o mai poți face dincolo de pragul acestei lumi? Dacă acum nu-mi este îngăduit să mă împărtășesc cu Iisus Hristos, cu viața cea veșnică, cum aș putea să mă împărtășesc dincolo de trup cu eternitatea? își spunea Carla în gând.

Și dacă ar fi fost să treacă în acel moment hotarul și ar fi auzit Glasul Divin strigând „Carla“ ar fi pășit ca atunci când a mers cu doamna învățătoare la un concurs destinat desenelor pe asfalt, concurs la care au participat elevi de la toate școlile din oraș. Și-a auzit numele la „Festivitatea de premire“ și nu i-a venit să creadă că este ea. S-a uitat în jur să vadă dacă nu mai era alt copil ce avea un nume identic cu al ei, pe urmă a pășit sfios spre podium. Își amintea cum un dascăl ce a cercetat desenele a întrebat-o cum o cheamă, și-a notat ceva, probabil numele ei.

După ce Carla a plecat de la biserică a încercat să se împace cu Flavia ce abandonase facultatea între timp și a reușit, fiindcă Flavia își dorea cât mai multă lume bună la petrecerea de nuntă. S-a putut apoi apropia și de Dumnezeieștile Daruri.

Capitolul IX

Caut un vis

- Mă privea din colțul camerei unde-l abandonasem. Se uita după mine întrebător, își spunea Carla privind spre ursulețul de pluș ce și l-a făcut singură cadou în urmă cu un an. Mă studia așteptând să-l iau și pe el în seamă, să-l mângâi, să-i povestesc din durerile mele. Era ca un tablou șters, un tablou uitat într-un cui, un tablou ce zâmbea din când în când a linii și culoare. L-am cumpărat în ultimul an de facultate. Îl făcusem confidentul meu. Pe cât de atrăgător îmi părea, pe atât de haios l-am văzut mai târziu. Părul i se zbârlise și nu mai avea strălucirea de odinioară. Pe acest ursuleț l-am luat într-o zi de lăbuță și l-am trântit într-un dulap cu gândul să-l însor cu un copil aflat la vârsta jucăriilor. N-am mai făcut-o, căci un vis m-a purtat în trecut și mi-a adus aminte că există lucruri ce n-au preț pentru unii, dar pentru alții sunt diamante. Așa era ursulețul abandonat într-un colț al camerei. Era o flacăra vie pentru zilele cele grele. Din moment ce era alinare în momentele întunecate, nu merita uitat și abandonat când soarele era la răsărit. Cât de mult mi-am dorit cândva un ursuleț de pluș, acea jucărie pufoasă de care nu m-am putut bucura în copilărie! De un timp am uitat de el, dar el nu m-a uitat pe mine, nu a uitat prima mângâiere, primele sunete. Aștepta tăcut și răbdător să-mi amintesc de el. În zilele senine sau prea aglomerate îl uitam cu desăvârșire, dar un vis mi l-a adus din nou ca în prima clipă când l-am strâns în brațe. El, ursulețul abandonat într-un colț al camerei, el, care mă privea curios și întrebător, când o să-mi amintesc de existența lui, mi-a atins sufletul într-un vis.

Carla terminase cu bine facultatea. A promovat examenul de licență, a susținut și examenul de titularizare și a ajuns profesoară de matematică în localitatea Caransebeș aflată la douăzeci de kilometri de casă. S-a înscris și la master. Era mereu în căutarea stâncii de pe care să admire frumusețea primăverii. Căuta visul care să-i bucure sufletul profesional. Muncea mult. Cerceta. De

fiecare dată când obosea își amintea de tatăl ei ce are o cultură generală vastă, pentru că a citit foarte mult. Era un concurs televizat de cultură generală cu premii în bani și tatăl ei îl urmărea cu plăcere, fiindcă se testa pe el dacă știe să răspundă la toate întrebările și chiar știa.

Într-o noapte visul a purtat-o pe Carla departe, într-o lume ce-i părea cunoscută și totuși stranie. Totul a început în centrul localității Oțelu Roșu. Se terminase o reprezentație de teatru și ea trebuia să ajungă acasă. Nu a făcut bine un pas, că totul în jurul ei a început să se întunece. Strada principală a devenit un adevărat labirint de străduțe mărginite de case țărănești. Cu cât înainta mai mult pe străduțe, cu atât întunericul devenea mai des. A întâlnit în drumul ei oameni. Toți erau grăbiți. Nimeni nu avea timp să o îndrume pe calea potrivită spre casă. Toți își vedeau de drumul lor. A reușit să oprească o clipă un om. Acesta a privit-o și a întrebat-o ca caută.

- Caut un duhovnic, i-a răspuns Carla.

- Un duhovnic? Ai greșit drumul! Poți totuși să rămâi aici. Sunt multe case nelocuite.

- Nu! Eu trebuie să ajung în alt loc.

- Nu înțeleg!

- Altul e drumul meu în viață. Altul e visul ce-l caut.

- Înțelegi că nu înțeleg?

- Înțeleg că trebuie să merg mai departe.

- Cum dorești!

Omul a plecat grăbit, iar Carla a început să-și pună sieși întrebări. Cum a ajuns de la calea ce a rătăcit-o în drum spre casă, să caute un duhovnic. Oare asta căuta? Căuta un duhovnic? Căuta o călăuză spirituală? A mai rătăcit pe câteva străduțe, de această dată pustii căutând o ieșire spre ceva cunoscut. La un moment dat a întâlnit o bătrână pe care a întrebat-o unde poate să găsească o biserică.

- Aici nu este nicio biserică, a răspuns bătrâna. Există în schimb multe case goale ce te așteaptă să le treci pragul.

- Case goale? Nu!

S-a rătăcit undeva în viață și casele acelea ce se iveau pe drumuri întortocheate erau problemele ivite în drumul ei. Trebuia să le afle rezolvarea ca unei ecuații. S-a făcut noapte și încerca să ajungă acasă, încerca să ajungă la destinație. Avea nevoie de o călăuză spre a găsi calea, spre a-și urma visul. La un moment dat a văzut o mulțime de oameni și un preot. Era îmbrăcat în reverendă. A grăbit pasul să-l poată ajunge. L-a ajuns cu greu. L-a oprit și i-a cerut o binecuvântare.

- De ce dorești o binecuvântare?

- Să pot găsi drumul spre casă.

- Te-ai rătăcit?

- Da.

- Poți rămâne aici. Mulți au rămas aici. Privește! E plin de oameni în jur.

- De fapt caut un duhovnic. Eu doresc un duhovnic care să-mi călăuzească pașii pe calea dreptății. Eu nu pot să rămân aici.

- De ce ai ajuns aici?

- Am greșit.

- Ai greșit?

- Da, am greșit drumul.

- Nu am cum să te ajut. Ce cauți tu nu se află aici. Poate cauți zadarnic un vis ce nu va avea finalitate și așa rătăcești.

- Rătăcesc în căutarea unui vis. Ciudat!

- Eu zic să rămâi cu noi.

- Nu! O să merg mai departe! O să găsesc ceea ce caut! Mi-a ieșit ispita în cale de trei ori încercând să mă opresc din drum, dar am biruit-o.

A lăsat în urmă totul și a pășit în noaptea ce-i tăia calea până ce s-a împiedicat de un ursuleț de pluș. L-a ridicat și era aidoma cu ursulețul ei. Deodată s-a făcut lumină și Carla deschise ochii larg. Era acasă. Adormise în timp ce stătea pe fotoliu citind „Duminica orbului“ de Cezar Petrescu. În fața ei a observat ursulețul ei de pluș căruia îi povestise momentele ei de bucurie sau durere.

Da. Carla căuta un duhovnic. A avut un duhovnic în copilărie, părintele din localitatea natală, dar el s-a pensionat. La Timișoara

s-a spovedit la unul din preoții ce slujeau la catedrală, dar ea căuta altceva, căuta un duhovnic potrivit sufletului ei, o călăuză înțeleaptă spre apa vie a paradisiului.

Căutând un vis, un ideal care să o definească s-a rătăcit, avea nevoie de un sfat, de un îndrumător.

Într-o zi s-a întâlnit cu Leontina Fărâmbă. Era o colegă de liceu. I-a spus că merge până la Schitul Petroșnița să se spovedească. Carla s-a gândit să o însoțească. Ajunsă acolo a schimbat câteva vorbe cu părintele.

- Sunt în căutarea unui duovnic, părinte! Ați putea primi un fiu rătăcit?

- Tot ce pot să fac este să te binecuvânteț.

Și spunând acest lucru părintele a pus mâna dreaptă pe capul Carlei spunându-i „Bucurie!“

- Mulțumesc, părinte!

- Văd bucurie! a spus părintele. Când ești pregătită pentru mărturisire, poți să mă cauți să-mi spui ce te apasă pe suflet.

- Nu știu, părinte!

- O să știi! Trebuie să dorești a-ți cunoaște sufletul.

Carla a plecat mulțumită spunându-și ca a găsit duhovnicul potrivit și așa a fost. Părintele a devenit duhovnicul ei.

La master unul dintre colegi îi dădea Carlei târcoale, însă Carla îl simțea foarte diferit de ea. Era arogant, iubea luxul, se lăuda cu tot confortul familiei sale, dar cel mai trist privea cu scârbă pe cei nevoiași. În apropierea zilei de naștere a fetei s-a gândit să o întrebe ce cadou dorește să-i facă. Orice-i cerea avea posibilitate materială. Nu o vedea capabilă să-i ceară imposibilul.

- Ce cadou îți dorești de ziua ta să-ți cumpăr?

- Nimic! Nu doresc nimic material! Doresc bine la toți din jur. Doresc să înceteze izvorul lacrimilor celor în suferință. Poți să-mi oferi acest lucru? Nu poți. E firesc să nu poți. Poți tu să oferi bine celor din jurul tău, măcar aceluia care-ți răsar pe cale?

- Nu pot, Carla, cum nu pot să te înțeleg nici pe tine.

Din acea clipă băiatul a privit-o pe Carla ca pe o ciudată și a evitat-o. Carla a pășit tăcută pe drumul ei.

Capitolul IX

După zece ani

- Matei Dumitrescu, de ce ai spart telefonul? l-a întrebat Carla în calitate de dirigintă.

- Pentru că doresc o jucărie nouă. Aceasta a expirat. Nu-mi place.

- E un telefon performant! a intervenit Mariana.

- E un jaf.

- Ai făcut ceva să-l meriți? a întrebat diriginta.

- Nu trebuie să fac nimic. Am părinți.

- Părinți care muncesc ca tu să nu cunoști lipsurile, Matei.

- Dacă nu doreau să muncească pentru mine, nu mă nășteau.

- Bine, Matei! Părinții muncesc ca tu să te bucuri de tot ceea ce îți dorești. Ei sunt fericiți că tu exiști în viața lor. Tu cum le răsplătești bunătatea? Cum le arăți că ești bucuros că sunt părinții tăi? Trebuie să existe un schimb egal de dragoste. Nu se poate ca doar unii să dăruiască și alții să primească. Este obositor astfel și cei ce dăruiesc până la urmă vor înceta să tot ofere.

- Nu trebuie să fac nimic. E suficient că sunt copilul lor.

- Nu ai înțeles ce ți-am spus. Am spus ...

- Am înțeles tot. Dacă nu le place de mine așa cum sunt să-și caute alt copil! Lor trebuie să le placă de mine așa cum sunt, altfel o să plec de acasă și o să-i părăsesc.

- Nimeni nu te va iubi mai mult decât părinții. Vei suferi departe de căldura dragostei din familie.

- Măcar vor suferi și ei.

- Îți dai seama că ești egoist față de părinții tăi? Că-i șantajezi emoțional? Ce te apasă pe suflet de ești așa revoltat?

- Nimic. Doresc un alt telefon, unul mai performant decât cel primit de Crina.

- Asta era! Sora ta a primit un telefon mai performant decât cel primit de tine.

- Nu doar un telefon.

- Sora ta e mult mai mare decât tine. Și tu vei primi mult mai multe. Nu e bine să distrugi lucrurile! Unii copii nu au o pâine în acest moment și tu calci în picioare un telefon.

- A costat doar 1500 de lei.

- Sunt foarte mulți bani. Unii oameni muncesc o lună pentru a câștiga 1500 de lei. Alții nici nu reușesc să câștige atâția bani într-o lună.

- Al meu a costat 2000 de lei, a sărit Dan. I-am spart ecranul după două săptămâni, din greșeală, dar voi primi altul mai fain.

- Vedeți, doamna dirigintă, a spus Matei!

- Observ că nu înțelegeți cât de sfântă e iubirea părintească. Pentru copiii lor părinții, bunicii, străbunicii, fac sacrificii mari. Îmi amintesc de anii când eram studentă. Veneam acasă la finalul săptămânii, altă dată la final de lună. Atunci primeam de la părinți bani pentru următoarea săptămână și mâncare. Bunicii mă petreceau la gară și îmi dădeau și ei câte ceva. A fost o perioadă când am venit mai rar datorită examenelor. Nici nu mai știau câte să-mi dăruiască, de la ce aveau în șpais (cămară) până la bănuțul strâns cu greu. Tot ceea ce făceau era din iubire față de mine. Poate ați auzit de „bănuțul văduvei“ la ora de religie?

- Am auzit, a spus Raluca.

- Mă bucur că ați auzit.

- Unii, a spus Matei.

- Pentru cei care nu ați auzit, o să vă istorisesc eu învățătura biblică. Văduva a dăruit singura ei avuție lui Dumnezeu, doi bănuți. Poate i-a avut păstrați într-o batistuță de unde i-a desfăcut și dăruit mai departe. Înainte oamenii, mai ales bătrânii, nu aveau mulți bani. Îi puneau într-un colț al batistei, făceau un nod și îi păstrau cu sfințenie. Nu aveți idee, copii, cât valorează acești bani, dacă-i primiți. Ei sunt dovada cea mai pură a dragostei. Cel ce a reușit să agonisească acel bănuț, nu l-a ținut pentru el, ci l-a dăruit din dragoste, în cazul văduvei, ea l-a dăruit lui Dumnezeu, în cazul unui membru al familiei, l-a dăruit copilului sau nepotului. Nimic nu-i mai valoros ca a te lăsa pe tine pentru zâmbetul celui drag, pentru fericirea lui. Chiar și astăzi când a avut loc o explozie aș

putea spune în domeniul științific, mai sunt pe la sate bătrâni ce trudesc din greu pentru un bănuț care nu-l folosesc pentru ei, îl strâng pentru vlăstarii familiei.

- Ce să faci cu el? a spus Matei schițând o grimasă.

- Să-l porți la piept în dreptul inimii.

- O prostie care nici pentru fete nu mai e bună.

- Multe nu le înțelegi, Matei, le mai consideri și inutile. Știi cum sunt unii?

- Cum? a întrebat Amalia.

- Ca cei care iau bănuțul văduvei, îl privesc ironic și sunt mereu nemulțumiți.

- Eu nu am nevoie de el, a spus Matei.

- Ai nevoie de el, Matei! Telefonul ce l-ai distrus e bănuțul văduvei și cel la care visezi, de asemenea.

- Telefonul nu costă doi bănuți.

- Costă, Matei! Sunt bănuții adunați cu greu a celor ce te iubesc.

E sacrificiul lor pentru tine.

- Nu am nevoie de niciun sacrificiu. Eu merit totul.

- Te înșeli, Matei! Ce ai făcut ca să meriți totul?

- Sunt copilul lor și gata.

- Suntem și copiii Bunului Dumnezeu, iar El ne vorbește despre înțelepciune, bunătate, dăruire. Altfel o să vezi lucrurile când vei crește mai mare.

- Mă îndoiesc. Nici nu înțeleg cum a putut trăi lumea fără telefon.

- A putut trăi. Și fără telefon a fost bine. Oamenii erau punctuali. Stabileau să se vadă în ziua cutare, la locul cutare. Mai scriau câte o scrisoare. Cât suflet puneau în acele scrisori! Acum oamenii nu prea mai scriu scrisori, mai mult on-line și acelea laconice. Exista comunicare și fără telefon, după cum și fără ceas, cu mai mult timp în urmă, oamenii tot știau rostul timpului. Se ghidau după semnele vremii. Comunicaui mai bine cu mediul înconjurător. Acum trăim într-o lume plină de mașini menite să ne ajute, să ne facă treaba și noi avem timp din ce în ce mai puțin. Un exemplu de economisire a timpului este mașina de spălat. Când

eram la facultate spălam rufe manual. Astăzi mașina de spălat economisește timpul meu dedicat acestora și tot zadarnic, tot prea puțin îmi pare. E adevărat că ne și dorim mult, foarte mult, nu mai suntem mulțumiți cu parfumul florilor de tei din arborele secular, chiar milenar, în unele zone ale Europei, ce ne încălzește sufletul, dorim să transformăm naturalul, să-l reproducem în diferite forme. E bun și acest lucru ce necesită timp. Poate și omul simplu în doinele ce l-au însoțit mereu, transforma parfumul florilor în esențe și nestemate și avea timp, mult timp, timp pentru el, timp pentru suflet, timp departe de stresul cotidian, un timp al omului în mediul său natural, rupt de artificial, de roboți. Era bine și fără telefon și mașină, deși noi care am gustat dulceața tehnologiei, nu mai ne putem lipsi de ea și ce e mai trist suntem mereu obosiți fiind robii acesteia. Nu mai avem timp pentru a nu bucura de viață, de soare, de ploaie.

- Așa este! Eu nu am timp să citesc, după cum îmi cere profesoara de română, a spus Ozana în timp ce alți colegi au zâmbit.

- Nu ai avut încă curiozitatea să intri în lumea plină de farmec a cărții, Ozana! După ce intri în lumea ei minunată, o să-i dedici mult timp.

- Nu cred. E obositor. Mai bine vizionez un film ce vorbește despre carte, a adăugat fata.

- Și filmul are rolul lui, dar cartea o să te facă să vezi altfel lucrurile. Citind-o, în imaginația ta, se naște un alt film. E un film nou, un film în funcție de cum percepi tu lucrurile. Dacă așa spune „Ion a cules mărgăritare în zori de pe filele îngălbenite ale cărții.“ ce ați înțelege?

- Că a cules mărgăritare, a spus zâmbind Matei.

- Poate că acele mărgăritare e fundamentul unei clădiri începută în zorii vieții, Matei. Ion începe să muncească la împlinirea unui ideal din copilărie, din zorii zilei. Cu fiecare piatră ridicată spre a finaliza construcția, adună și câte un mărgăritar.

- Ce frumos, doamna! a spus Ozana.

- Ce ți se pare așa frumos? a ripostat Matei. Pe mine mă plictisește.

- Tu ești veșnic plictisit! i-a spus Mariana.

- Nu e bine să vă supărați unii pe alții, a intervenit diriginta.

- Eu nu aș fi putut să trăiesc în acea perioadă, a spus Matei.

- Fiecare perioadă a existenței omului pe pământ avea farmecul ei, desoperirile ei.

- Mie mi-ar fi plăcut să trăiesc în secolul XIX. Îmi plăceau rochiile de bal ale doamnelor, a spus Mariana.

- Și dacă erai o țărăncă? a întrebat-o Matei.

- Dacă era o țărăncă, a intervenit din nou diriginta, ar fi iubit costumul popular. Cât e de frumos portul tradițional românesc!

- Așa este! a confirmat Mariana.

- Și mâncai toată ziua cartofi, mămăligă, fasole, a completat Mihai replica colegei.

- Și credeți că nu erau bune aceste alimente?

- Nu erau, a spus Matei! Mie îmi plac mâncărurile sofisticate.

- Când am fost la facultate, a început să povestească diriginta, am mers cu un grup de colegi la Buziaș într-o duminică. Ne-am plimbat prin parcul bogat în vegetație și izvoare minerale, iar la prânz am împărțit un cârnaț Trandafir, o pâine și câteva iaurturi. A fost cel mai delicios prânz. Pe atunci nu exista „Să mergem la o pizza!“ sau să ne permitem o masă la un restaurant. De multe ori o roșie, o felie de brânză și una de salam era o minunăție. Cartoful era mâncarea de bază.

- Ce plictisitor, a repetat Matei!

- Iarăși, a spus Ozana, mereu plictisitul clasei. E foarte interesant ce ne povestește diriginta.

- Cum vezi tu viața, Matei? Care e visul tău? l-a întrebat diriginta pe copilul mereu nemulțumit.

- De fapt mie nu prea îmi place nimic.

- De ce, Matei?

- Așa!

- Trebuie să existe un motiv.

- Pur și simplu mi se pare viața o mare prostie.

- Așa este el, doamna dirigintă, a spus Amalia. Mereu spune că omul trăiește ca să moră.

- Nu e bine să nu te bucuri de viață, de fiecare clipă ce-ți zâmbește. E atâta soare chiar și într-o nereușită, e atâta soare și într-o furtună năpraznică.

- Unde să existe soare în furtună, doamna? a spus Matei.

- Există, Matei! N-ai idee cât de mult soare există. Poate că Bunul Dumnezeu știe de ce e necesară furtuna aceea sau de ce ți-a luat pasărea din mână.

- De ce? a intervenit Mariana.

- Pentru a-ți dăruia altă pasăre mai frumoasă și mai credincioasă. Așa trebuie să gândim, copii!

- Poate și în moarte doriți să spuneți că e soare? a întrebat ironic Matei.

- Da, Matei! Moartea este o cale spre o altă viață, spre eternitate.

- Povești! Tot ceea ce știu e că trebuie să mă bucur acum de tot. Să am cât mai multe și toate să fie bune.

- În felul acesta o să fii un om lacom, egoist, un om care nu se iubește decât pe el, un om ce nu înțelege de ce a pierdut cândva o pasăre din mână. Poate că a pierdut-o, că nu i-a fost de folos și are pregătită o altă pasăre.

- Eu îmi rezolv pasărea imediat, a spus Matei! Un telefon distrus pentru a fi înlocuit cu altul nou.

- Nu așa se rezolvă lucrurile, Matei!

- Eu am felul meu unic de a le rezolva.

- Poate ar fi mai bine să o chemi pe mama la școală sau pe tata.

- Orice le-ați spune, sunt convins că o să primesc un alt telefon.

Au trecut zece ani de când Carla lucra ca profesoară. În primii trei-patru ani era ferm convinsă că a fi profesoară era cea mai potrivită meserie pentru ea. Cu timpul covingerea s-a transformat într-un sigiliu. Da, era profesoară, dăruia și primea. Cu fiecare an ce trecea se transforma, se șlefua, devenea din ce în ce mai potrivită în misiunea ei. Nu staționa. Mereu urca spre alte vârfuri,

urca și ajuta și pe cei ce o priveau cu ochii larg deschiși așteptând o povață.

Din prima clipă când a luat contact cu elevii, cu sala de clasă, în calitate de profesor, a simțit că acolo era locul ei. Îi iubea pe copii. Îi plăcea să lucreze cu ei. Dorea să le dăruiască toată învățătura pentru a le fi de folos în viață.

A dobândit experiență cu timpul. Era făcută pentru a transmite micuților oameni învățătura, dar generațiile de elevi s-au tot schimbat, lumea era mereu într-o permanentă schimbare. În locul copiilor dornici de învățatură au venit alții mai nepăsători, alții mai rău educați. Au fost copii și copii, părinți și părinți. Au fost copii și părinți deschiși spre înțelepciune, dar și copii care doreau să treacă prin școală ca frunza pe apă, susținuți de părinți ce nu puneau preț pe lucrurile valoroase, care aveau ca etalon nu înțelepciunea, ci banul. Cu aceștia din urmă trebuia să fii un bun psiholog, ca să-i urnești din noroiul ce i-a cuprins spre un drum mai bun.

Nu putea să uite Carla niciodată emoția ce a simțit-o în suflet când a pășit în cancelarie alături de alți profesori, în acel loc atât de misterios în copilăria ei, locul unde aveau dreptul să intre doar cei mai învățați oameni. Pentru generațiile mai mici cu zece ani decât Carla, cancelaria nu mai era acea zonă crepusculară. Elevii nu mai aveau aceeași sfială față de oamenii învățați. Erau obișnuiți ca ei, în nepriceperea lor, să fie piulița în jurul căruia trebuia să se rotească șurubul.

Toate trec și oamenii se schimbă, doar amintirile rămân mereu vii.

Cu câtă sfială, cu câtă emoție a pus Carla mâna prima dată pe catalog! Acea oglindă a elevilor era în mâna ei.

Anii au trecut rând pe rând. Nimic nu a putut opri trecerea lor.

S-au schimbat multe. Acum cei care nu au avut fericirea să promoveze gimnaziul, o puteau face. La școala unde profesa Carla s-a aprobat Programul „A doua șansă“, pentru învățământul secundar inferior, pentru elevii ce nu au avut posibilitatea să finalizeze opt clase, ci au întrerupt studiile în clasa a V-a, a VI-a, a VII-a sau a VIII-a, indiferent de vârstă.

Capitolul X

A doua șansă

Programul „A doua șansă“ i-a adus din nou în minte Carlei, imaginea lui Cireașă. Ar fi fost ceva extraordinar pentru el.

Pe Cireașă, Carla, îl întâlnea foarte rar. Uneori trecea pe lângă el în timp ce acesta se afla pe bicicletă. Bicicleta era mijlocul de transport preferat de tânăr.

Trecând pe lângă tânăra profesoară de matematică, Marian o saluta zâmbindu-i, iar Carla îi răspundea la salut și își vedea de drum.

Auzise cândva că familia Ilincăi Muroi, o familie bună, înstărită, ar fi dorit să o căsătorească pe Ilinca cu Marian. Ilinca pășise ceva asemănător în copilărie. Era cu doi ani mai mică decât Carla. Ea nu a terminat decât clasele primare. La gimnaziu nu au primit-o pe motiv că era prea emotivă, că nu se poate adapta mai multor profesori ce predau la clasă.

S-au schimbat multe de atunci. În ziua de azi toți elevii sunt încurajați să facă școală și cei ce nu se pot adapta cu ușurință, dar și cei ce fac câte o greșală, până și cei ce abia reușesc să scrie și să citească. Acestora din urmă li se acordă un profesor de sprijin după ce sunt diagnosticați ca fiind cu cerințe speciale. Toți au șansa la educație, la a urma cursurile unei școli.

Părinții Ilincăi erau ciobani. Aveau oi multe. Aveau și slugi. Cel ce ar fi luat-o pe Ilinca ajungea patronul unei frumoase ferme și totuși Marian a refuzat mâna fetei. Poate aștepta să se căsătorească Carla prima dată, pe urmă să facă și el pasul acesta? Numai Bunul Dumnezeu știe.

O singură dată au fost văzuți Marian și Ilinca împreună, la „Măsuratul oilor“. Înainte ca oile să urce la munte era „Măsuratul oilor“. Se mulgeau oile și fiecare familie ce avea oi, în funcție de cantitatea de lapte, primea mai târziu brânză. Această operațiune se desfășura într-un cadru festiv.

După ce se măsură laptele muls de ciobani, oamenii întindeau păturile pe iarba primăvărată și mâncau. Aveau și câțiva lăutari, așa că mulți se prindeau la joc.

Refuzată de Marian, Ilinca, s-a căsătorit peste un an cu Fiu Codreanu, un flăcău mai sărac, dar harnic.

Marian a rămas neschimbat. Era același om tăcut ce părea să-i analizeze din ochi pe toți cei din jur. Singurului om căruia îi și zâmbea era Carla, dar îi zâmbea cald, pe urmă își vedea de drumul lui. În afara salutului respectuos, nu mai rostea nicio vorbă.

Și-ar fi dorit Carla să-l informeze pe Marian de Programul „A doua șansă“, dar nu prea îndrăznește. Îi era rușine să mai comunice cu tânărul. Între ei părea că s-a săpat o prăpastie de netrecut. Mai apoi, dacă tânărul s-ar fi înscris la școală din nou, i-ar fi fost profesoară. Nu, nu avea cum să-l ajute!

Până la urmă Marian ar fi fost cel mai isteț dintre toți elevii înscriși la „A doua șansă“. Dacă ceilalți abia reușeau să scrie și să citească, el avea vaste cunoștințe. Ea a fost mereu un autodidact.

Într-o zi i-a trimis vorbă prin Veta, vecina lui, despre program. Vetei, ce era educatoare la o grădiniță din Oțelu, Carla i-a spus că mai au nevoie de elevi pentru a se forma o grupă. A fost foarte inspirată să-i comunice informația prin Veta, căci Marian s-a înscris la „A doua șansă“. S-a înscris și Ilinca. Toți elevii înscriși au reușit să obțină diplomă de opt clase, iar unii s-au înscris și la liceu, la seral. Și Marian a făcut acest lucru.

Dimineața Marian se ocupa de tâmplărie. Era foarte priceput. Mulți apelau la el, ca să le facă uși, geamuri, mobilă, iar seara mergea la școală. S-ar fi descurcat și fără școală în viață, dar nu a renunțat la șansa ce i s-a oferit.

Se gândea că un om precum Carla nu poate comunica cu cineva inferior, mai mult de strictul necesar în rezolvarea unei situații. Adevărul este că e greu să faci casă cu cineva inferior ție intelectual, cu cineva dintr-un mediu de viață diferit de al tău, care nu-ți împărtășește părerile. Poate că visa prea mult la ceva demult apus. Poate Carla nu s-a căsătorit cu tinerii ce și-ar fi dorit-o de soție din alte pricini de ea cunoscute și nu, pentru că s-ar fi gândit

la el. Poate l-a uitat demult. El n-o uitase. O vedea ca pe ceva sfânt, ceva care merita să-l pui undeva într-o vitrină și să-l admiri, sau ca pe ceva sfânt ce trebuia să-l păstrezi într-un seif.

Mai era pasionat Marian și de apicultură. Avea stupi mulți. El și i-a făcut singur, doar era tâmplar. A pornit de la un roi, de la o familie de albine, pe urmă a ajuns la suta de stupi. Și-ar fi dorit și un pavilion să meargă în pastoral cu albinele, dar avea nevoie de permis de conducere. Pentru permis trebuia să finalizeze și liceul.

Primăvara mergea în stupina lui de pe Gai și admira albinele ce-și făceau zborul de curățire.

- Cât de curate sunt aceste vietăți! gândea Marian. Să adune în intestinele lor toate resturile alimentare și să nu le elimine decât în afara stupului! Poate de la ele au luat aminte țăranii ce-și făceau baia în grădina casei. Multe înveți doar privind viața din jurul tău. Tot ceea ce te înconjoară este înțelepciune. Omul înțelept se bucură de soare încă din zori. Își curățește sufletul ca și albina intestinele, pe urmă se apucă de cules. Dacă albina cercetează lumea fiecărei flori fără să simtă oboseala, într-o permanentă bucurie și sărbătoare și omul ar trebui să-și cultive talanții primiți în dar de la Divinitate. Albina adună în stupul ei un adevărat tezaur ce-l depozitează în fagurii plămădiți de ea cu înțelepciune. Nici cel mai bun arhitect nu ar putea s-o concureze, nici cel mai bun profesor de matematică sau fizică nu ar face calcule mai exacte ca această țesătoare de faguri și purtătoare de nectar ceresc. Omul se cam codește la drum, chiar și cel mai priceput. Mai lasă clipele să treacă pe lângă el zadarnic. Omul ar putea să învețe, nu doar din cărți, ci privind în jurul său. Cei care au scris acele cărți au cercetat și ei ca albinele florile acestei vieți. E lucru de căpătâi cartea, dar și înțelepciunea mediului din care faci parte e la fel. Poți să înveți de la culorile din jurul tău. Când e senin, ele sunt mai decolorate, când e o zi mohorâtă și ele se închid asemenea feței omului care uită să zâmbească. Poți învăța de la flori, de la păsări, de la iarba ce-și înalță capul, de la copacii ce te privesc îngăduitori, de la murmurul și zbuciumul apelor. Poți, doar să-ți dorești.

Marian a învățat de la toate. A învățat și din cărți și din viață.

Capitolul XI

Ce zice lumea?

Au trecut cinsprezece ani de când Carla a terminat facultatea. Avea treizeci și șapte de ani și încă nu s-a căsătorit. Nici Marian nu mai avea mult până la patruzeci.

Toți o îndemneau să se căsătorească. A mai avut cereri în căsătorie. Pe unele le-a respins, fiind convinsă că potențenții nu-i împărtășesc ideile, deși aveau și ei liceul. Pe altele nu le simțea ca pe ceva de viitor, doar ca pe un moment ce putea arde intens, însă gata să se stingă la cea mai ușoară adiere de vânt, chiar dacă persoanele aveau aceleași principii de viață. Acele persoane aveau tendința să se pună mereu pe locul din față, iar celui de lângă să nu-i respecte libertatea, dreptul de a înflori la rândul lui.

La Marian, Carla, s-a gândit foarte rar. Își amintea de el doar când îl întâlnea pe stradă. I-a fost și profesoară la „A doua șansă“ doi ani. L-a tratat ca pe toți elevii. Nu a comunicat cu el, decât cele legate de învățatură.

Într-o zi geroasă de iarnă i-a apărut din nou în minte imaginea lui Marian. Numai ce a primit de la editură o nouă culegere de exerciții a cărei autor era. Profesional s-a realizat. Avea o mare mulțumire sufletească, însă în ceea ce privește familia a dat greș. Nu a avut bucuria să-i simtă căldura. Absența acestei călduri, când făcea câte o pauză ce o rupea de tot ceea ce e profesional, o întrista. Simțea cum singurătatea urlă în jurul său, nici măcar nu mai dansează, ci a prins un urlet de durere. Da. Și singurătatea se vaită. Ea doare groaznic. Simțind singurătatea ce se stângea în jurul ei ca niște ziduri groase, a început să-și amintească când a întâlnit în drumul său dragostea și cum de nu a strigat-o pe nume pentru a-și întemeia o familie. Și-a amintit de Mărcuțu, de colegul cel arogant de la master, de Viorel, electricianul, prieten bun cu tatăl ei, de Sorinel, un coleg de facultate ce-i tot făcea curte. Și-a amintit de prietenul ei din mediul on-line. Făcuse la un moment dat o pasiune pentru un scriitor ce l-a cunoscut printr-o rețea de

socializare. Îi citea poeziile și găsea în ele atâtea simboluri. Au comunicat o vreme. Ce-i drept, nu s-au văzut niciodată. Vorbeau on-line și își zâmbeau doar din poze. Cu toate acestea, Carla a prins drag de el, de ideile din sufletul lui ce le etala în versuri, de chipul lui frumos și gânditor din imagini. El era din capitală. S-au gândit să se și întâlnească, dar mereu intervenea câte ceva, până într-o zi când a văzut Carla o poză în care el apărea alături de o fată, o fată frumoasă și îndrăgostită. Era clar. Și-a găsit pe cineva. Carla a tăcut. El i-a mai vorbit un timp de viitoarea lui soție, ca mai apoi să se așeze muștenia peste toate.

- Cum au trecut toate! și-a spus Carla.

Mai sus decât toți s-a detașat chipul lui Marian. Nici nu a simțit cum i-a apărut în suflet. Chipul lui nu avea nimic în comun cu a altora. Pe alții i-a perceput ca pe niște bărbați ce o priveau arzători, cu dorințe ascunse în priviri, posibili parteneri de viață. Pe Marian nu l-a perceput așa. Nu putea să-l murdărească cu niciun gând. Ciudat! Nu putea să-i atingă nici măcar buzele cu un sărut în gând, chiar dacă își dorea să le poată atinge. Era așa de pură dragostea ce i-a purtat-o lui Marian. Era asemenea inocenței copilăriei. Ea purta zâmbetul pe chip și se pierdea în rochițele pline de flori și buline roșii ce le-a prăfuit cândva pe ulițele satului, căci și Ohaba și-a păstrat acea imagine a satului din trecut.

- Cât de frumoasă este această dragoste! și-a spus Carla. Cine a reușit să cunoască această dragoste inocentă pe care nu o poți atinge nici măcar cu o floare, de teamă ca spinul să nu o străpungă sau polenul să nu o păteze, a cunoscut fericirea. Să știi că ea există. Să știi că ea te privește zâmbind, chiar dacă anii au trecut peste tine. Te privește ca odinioară când erai doar o copilă, ca și când timpul s-ar fi oprit în loc și nimic nu s-a schimbat. Să o recunoști atât de pură, încât nu poți să nu-i arunci o rază de lumină albă. De câte ori a trecut pe lângă mine și a rămas neschimbată, cu toate că anii au curs neîncetat. A trecut pe lângă mine sub chipul ștregăresc de copil. Adult fiind și-a păstrat același chip, aceeași inocență. Marian trecea pe lângă mine și-mi zâmbea arătându-mi că-mi acceptă toate deciziile, că acceptă tot ceea ce fac. Mă

încuraja printr-un zâmbet că e de acord cu drumul meu în viață. Ce frumoasă e dragostea aceasta! Așa de repede au trecut anii, dar ce a fost divin a rămas neschimbat.

A doua zi, printre nămeții de zăpadă, în timp ce Carla se apropia de casă și-sa amintit din nou de Marian, spunându-și că nu l-a mai văzut de mult timp și zâmbind la gândul că poate chipul lui s-ar zări de după un colț. Așa s-a și întâmplat. Poate gândul Carlei a ajuns la Marian și acesta purtat de gândul ce-l chema, ascultându-i glasul, s-a arătat în fața celei dragi. Mare este și puterea gândului ivit din suflet!

Cum a făcut colțul să intre pe strada ei, Carla s-a întâlnit față în față cu Marian. De această dată și-au zâmbit amândoi, s-au salutat și au trecut mai departe.

Timpul trece, dar ce e frumos, chiar dacă poartă amprenta anilor, rămâne la fel de inocent, la fel de cald, de plăcut.

Toate trec. Lumea îmbătrânește și o altă mlădiță îi ia locul. În locul copiilor de ieri, apar cei de azi, în timp ce aceia născuți mai din timp îmbătrânesc. Timpul nu iartă pe nimeni. Din momentul în care omul se naște e deja condamnat la moarte, dar până atunci are de parcurs o întregă trilogie, copilăria, tinerețea și bătrânețea. Are de scris în cartea vieții lui o adevărată odisee.

Carla nu putea să dea glas aceluia cântec pur al iubirii, fiindcă mereu se raporta la „Ce zice lumea?“ Oare ce ar fi putut să spună lumea? Ar fi putut spune că are și ea un handicap, că nu a reușit să se căsătorească, iar când a făcut acest pas, a luat un om marginalizat de toți? Lumea poate să spună multe, însă nu poate să controleze viața cuiva, decât dacă acel cineva îi permite. Avea o imagine frumos conturată Carla, singurul ei defect ar fi fost că nu și-a găsit încă perechea. Mulți ar da vina pe timiditate. Alții pe faptul că a dorit să se realizeze profesional, fiind nu doar profesor, ci și om de știință prin lucrările sale publicate.

Se mai raporta și la „Oare ce spun părinții?“ Și ei se raportau la gura rea a lumii. Ce-i drept, părinții știau ce e mai bine și ce e mai rău pentru copil. Și Carla cunoștea acest lucru. Era adult. Putea avea copii mari ca cei pe care-i educa la școală. Știa că o facultatea

deschide un alt orizont oamenilor, altfel văd acei oameni viața. Un om ce nu urmează o facultate, greu ar putea întemeia o casă cu cel ce are alte principii. Poate nici nu aveai cum să comunici prea mult cu cel ce a preferat să staționeze pe un anumit deal, într-o anume gară. Mai existau și excepții, dar acele cazuri rare se datorau unei imposibilități a unor persoane de a ajunge în acel loc magic ce îți deschide gândirea altfel spre viață. Cu aceștia ai putea colabora, te-ar înțelege, te-ar încuraja în ceea ce faci. Ce-i drept, sunt puțini, dar sunt. Părinții Carlei, Marian, fac parte din acele persoane capabile să vadă dincolo de limitele lumii lor.

A trecut într-o zi Carla pe lângă două femei ce stăteau la povești, culmea, mai aveau și ceva școală. După privirea lor intuiai că bârfesc pe alții. Când tânăra s-a întors din drumul ce l-a făcut pentru a rezolva o anumită problemă, tot acolo le-a găsit pe cele două. Nu se mai săturau de a arunca cu noroi în caprele vecinilor, se hrăneau prin bârfă.

Gura lumii nu o poate închide nimeni. Ea e ca focul ce apucă prin pădurile uscate și ca apa ce rupe totul în drumul ei. Carla nu a putut să fie niciodată prietenă cu omul bârfitor. Omul bârfitor era cel mai rău om pentru tânără, căci aduna în sufletul lui invidie, răutate, egoism, viclenie, pentru că omora prin cuvintele aruncate în lume oameni, adesea chipuri de oameni nevinovați. Le deforma chipul până-i doboră la pământ și dacă te uitai atent acele chipuri erau strivite pe nedrept ca presupusele vrăjitoare în Evul Mediu.

Un lucru știa sigur Carla, că orice ai face, nu poți să fii pe placul lumii. Mereu invidioșii stau la pândă, ca să te înghită.

I s-a întâmplat și Carlei, nu să bârfească, „Doamne, ferește!“, i s-a întâmplat să judece în sinea ei pe câte cineva ce călca pe drumuri rele. A înțeles pe urmă că nu e bine să privești cu ochi critici pe cel ce a greșit, chiar dacă a greșit cu știință sau din neștiință, fiindcă greșeala ce a supus-o judecății a ajuns să o săvârșească și ea datorită cărărilor acestei vieți.

Carla mereu îi judeca aspru în inima ei pe cei care nu-și respectau cuvântul, până când a ajuns să nu poată să respecte ea

ceva datorită unor inconveniente. De atunci nu a mai judecat pe nimeni. Ignorea pe cei fără cuvânt, îi ocolea și își vedea de drum.

Poate era diferită de mulți oameni din jurul ei, poate nu trăia după regulile lor adesea egoiste. Poate era și ea o ciudată ca Marian. Asta era ea. Își trăia viața așa cum simțea, dar avea o mulțumire, că tot ceea ce făcea, făcea cu dragoste și dăruire.

Marian a cumpărat o fabrică de cherestea dezafectată în localitatea Zăvoi, vecină cu Oțelu Roșu. Fabrica a fost înființată în 1948, dar a început să se degradeze treptat după anul 1989, imediat ce a căzut regimul comunist.

Din chipul fabricii de odinioară a mai rămas un schelet sinistru de beton pe dinafară, un schelet pătat de ploii și noroi, de parcă ar plânge zilele înfloritoare când se auzea fierăstrăul forfecând miezul lemnos al copacilor. În interior fabrica este un uriaș labirint. Încăperi scăldate în beznă și pline de capcane, căci puteai oricând aluneca pe câte o lespede și ateriza într-o groapă adâncă de câte un metru, o groapă plină cu apă și noroi.

Când a vizitat locul cumpărat spre a-l trezi din nou la viață, Marian a fost urmărit de privirile curioase a multor copii ce încă nu au fost infectați de jocurile on-line și mai alergau pe afară. Mai se jucau și prin fabrica părăsită considerând-o un tărâm misterios.

Marian avea în plan să izoleze cât mai curând locul și să înceapă recondiționarea lui.

După plecarea lui Marian copiii au început să se joace ascunsă. Se ascundeau prin cele mai întunecate și greu accesibile cotloane ale fabricii. Spre necazul lor însă, Marian s-a întors după câteva ore. Atunci unul dintre copii, simțind că aveau un intrus pe teritoriul lor, un teritoriu straniu și plin de pericole, fiindcă oricând puteai să cazi, să te lovești, să se desprindă o cărămidă, a început să strige „Omul negru“. Dintr-o dată toți copiii s-au furișat în ascunzișuri ca șoarecii în găurile lor. Bărbatul a pătruns în fabrică încercând să intuiască unde s-au ascuns năzdrăvanii, dar o cărămidă s-a desprins dintr-un zid. El a observat-o, însă în pasul făcut la dreapta spre a se depărta de bucata de piatră aflată în cădere, a alunecat și a căzut într-o groapă de aproximativ doi

metri. Din fericire groapa nu era plină cu apă, era tavanul rupt de vreme a unei încăperi. Căzătura i-a adus după sine ruperea claviculei. Atunci toți șoriceii aceia micuți au ieșit rând pe rând din ascunzișurile lor spre a chema ajutoare.

A aflat și Carla de suferința lui Marian. O durea numai gândul că îl știa bolnav. Își imagina că l-a luat în brațe pentru a-l feri de durere, pentru a-i da din energia ei și a-l ajuta să se vindece.

Nu putea să comunice cu el decât sufletește, trimițându-i gândul cel bun. Spera să-l vadă cât mai repede trecând sănătos pe stradă.

A intrat cândva în viața Carlei un copil, un copil ce avea chipul șters. Poate fiecare a încercat cândva să înainteze prin ceață. E greu să distingi obstacolele ivite în cale. Nici nu reușești să le ghicești făptura. Marian era chipul acela pierdut în ceață, acel chip ce nu-l observa nimeni și dacă-l observa încerca să-l ocolească, acea imagine ștersă ce nu atrăgea pe cei din jur, ce nu stârnea interes. El era chipul pierdut în ceață pe care nimeni nu se obosea să-l citească, să-l studieze. Îl lăsa acolo uitat.

De multe ori în spatele unei imagini șterse, în spatele unui chip răătăcit, găsești o adevărată comoară. Trebuie doar să ai răbdarea, înțelepciunea și dragostea desăvârșită pentru a-l privi cu adevărat și el îți va arăta întreaga frumusețe.

Mântuitorul Iisus Hristos a afirmat că piatra ce au aruncat-o cândva zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului. El făcea referire la propria făptură că a fost prigonit și aruncat, însă această metaforă îi surprinde și pe toți cei care sunt valoroși, dar sunt respinși de lumescul în care se scaldă universul nostru mărginit.

Nimeni în afară de Carla nu a avut răbdarea să privească spre chipul aruncat în ceață de răutatea lumii. Și l-a privit Carla, i-a ascultat muzica și a călcat peste toate piedicile omenești.

În acel an, după ce Marian s-a făcut bine, a început să pășească în viață alături de el. S-au căsătorit în ciuda gurilor clevetitoare. Peste doi ani și în casa lor s-a auzit glas de copii.

Viața merge mai departe pentru fiecare, fie că ești pasărea cea îmblânzită, fie cea pornită spre libertate și sălbăticie, tot secretul e

să găsești chipul păsării aidaoma ție. Alături de chipul acela ascuns un timp sub văl vei fi fericit.

Rabindranath Tagore într-o poezie ce Carla obișnuia să o citeze ca exemplu pentru viața sa când era întrebată de părinți de ce a ales un anumit drum în viață, aduce în fața tuturor două păsări, o pasăre deprinsă să trăiască în colivie și o pasăre sălbatică. Cea sălbatică o invită pe cea îmblânzită în pădure să o învețe un cântec nou, dar cea îmblânzită refuză spunând că nu cunoaște pădurea invitând-o la rându-i pe cea sălbatică alături de ea. Cea sălbatică o refuză și ea, de teamă că-și va frânge aripile printre gratii, obișnuită cu libertatea.

Dacă soarta le-a făcut pe cele două păsări să se întâlnească printr-o întâmplare, poate le-a fost și o pildă de înțelepciune.

Pasărea sălbatică nu se teme să pătrundă în sălbăticia pădurilor. Cântecul ei este cântecul vieții, al apelor, al focului, al vântului. Pasărea îmblânzită nu-i poate înțelege patima și dorul. Ea nu poate părăsi presupusul confort al coliviei. Îi este teamă să zboare.

Toți cei care au curajul să părăsească colivia și să zboare spre libertate, să-și caute cuibul în păduri nepătrunse, să fredoneze cântecul pădurilor neînțeleș de păsările temătoare, sunt puțini.

Majoritatea oamenilor se ascund în cercul coliviei și nu înțeleg muzica din inima codrului și nici libertatea de sub bolta cerească nu o percep. Mai mult, îi judecă și îi condamnă pe aceia care își înalță aripile spre esența vieții. Nici Cătălina nu l-a înțeles pe Hyperion în poemul „Luceafărul“ a scriitorului Mihai Eminescu și s-a agățat de ceva pământesc, de un Cătălin asemenea ei, chiar dacă a fost vrăjită de aripile luceafărului, după cum pasărea îmblânzită și cu aripi moarte a fost atrasă de cea din sălbăticie.

Carla a lăsat lumea să se odihnească în colivia ei terestră și s-a înălțat spre stele. A învățat să zboare alături de pasărea cea neîmblânzită care-i semăna întru toate. A învățat să călătorească pe calea luminii și a dragostei ce a stat la temelia a tot ceea ce există. Și-a ascultat glasul aripilor odrăslite din copilărie. A întins mâna fără teamă spre chipul ascuns în ceață, care-i vorbea despre taine adânci și-i mângâia sufletul cu cel mai profund cântec, iubirea.



Despre autorul volumului

Prenume: Ana-Cristina
Nume: Popescu
(fostă Mîțu)
Data nașterii: 24.07.1976,
Caransebeș
Din Oțelu Roșu, Caraș
Severin

Contact:

Elzumina@yahoo.com

[Http://blogul.elzumina.ro/](http://blogul.elzumina.ro/)

www.elzumina.ro,

<http://www.inbataiapenitei.elzumina.ro/>

<https://anacristinapopescu.wordpress.com/>

<http://anacristinapopescu.freewb.ro/>

<https://issuu.com/elzumina>

Contact:

0766293724

Domiciliu: Caransebeș - Caraș Severin

Domeniul ocupațional / Experiență profesională:

- Profesor titular pe catedra de Limba și Literatura Română, la Școala Gimnazială Nr. 3, Oțelu Roșu, județul Caraș-Severin;
- Absolventă a Facultății de Litere, Filosofie și Istorie din cadrul Universității de Vest, Timișoara și Licențiată în sesiunea iunie 1999,
- Master Managementul educațional, 2007,
- Gradul I în 2009, Gradul II în sesiunea august 2005, Definitivatul în sesiunea august 2001.

ACTIVITATE CULTURAL-LITERARĂ ȘI ARTISTICĂ:

- Fondator al revistei „În bătaia penitei“, Caransebeș, alături de Adrian Popescu, Ion Turnea și Simona Petronela Mîțu.

● **Volume publicate:**

1. Culegerea de creație literară „Îndrăgostiți de poezie“, Editura Dalami, Caransebeș, 2009, genul literar - antologie.
2. Rătăcirii, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - roman (proză - epic).
3. Paradigme, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - teatru (dramatic).
4. Destin fără aripi, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - poezie (liric).
5. Culegerea de creație literară „Colaj“, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - antologie.
6. Antologia „Micuții scriitori din Banatul Montan“, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - antologie.
7. Oameni și frunze, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - eseu (proză - epic).
8. Umbre, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - poezie (liric).
9. Gustul pâinii, ANTOLOGIE LITERAR-ARTISTICĂ, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - antologie.
10. În colivie, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016, genul literar - teatru (dramatic).
11. Mozaic, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016, genul literar - auxiliar didactic, coautor Simona Petronela Mîțu.
12. Sinusoide, Editura Hoffman, Caracal, 2016. (teatru).
13. În bătaia peniței, Editura OPANIS, Galați, 2016. (antologie).
14. Cristal, Editura InfoRapArt, Galați, 2017. (proză scurtă, eseu și critică literară).
15. Reuniune, Editura InfoRapArt, Galați, 2017. (genul literar – teatru)
16. Conflicte, Editura InfoRapArt, Galați, 2017. genul literar - roman (proză - epic).
17. Slove modelate „În bătaia peniței“, Editura InfoRapArt, Galați, 2017, genul literar - antologie.

18. Babilonie – teatru, Editura InfoRapArt, Galați, 2018.

19. Slove lămurite în bătaia peniței, în anul centenar 2018, Editura InfoRapArt, Galați, 2019, genul literar - antologie.

20. Impresii, Editura InfoRapArt, Galați, 2019 (publicistică, proză scurtă, eseu și critică literară, editorial)

21. Chipul din ceață, Editura InfoRapArt, Galați, 2019 – proză (roman)

În curs de apariție editorială:

22. Din dragoste pentru glia strămoșească / Oțelu Roșu – Monografie, Editura InfoRapArt, Galați, 2019.

23. Percepții - teatru

În lucru:

24. Pe drumuri bătătorite de cuvinte

● **Publicații în culegeri comune:**

- Antologia *LIMBA NOASTRA CEA ROMÂNĂ*, STARPRESS, 2014.

- Antologia literar-artistică „Să ningă peste inimi bucurii!“, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2014.

- Antologia literar-artistică „Sinfonie-n verde crud“, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2015.

- Antologia Roșu-aprins în câmpul de mătase, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2015.

- Antologia Pe șevalete ruginiul toamnei, îngrijită de Voichița Pălăcean-Vereș, Editura Napoca Nova, 2015.

- ANTOLOGIA IARNA SCRITORILOR ROMÂNI, STARPRESS și ANTOLOGIA ROMÂNĂ-SPANIOLĂ, STARPRESS, 2015.

- Antologia Moștenirea Văcăreștilor, 2014.

- Antologia Moștenirea Văcăreștilor, 2015

- .Antologie, Toamna se culeg prozele, Editura Inspierscu, 2015.

- Antologia, Labirinturi autumnale, Însemne Culturale, 2015.

- Anuarul Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Timișoara, 2014, Nr.

5.

- Anuarul Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Timișoara, 2015, Nr. 6, coordonator al Anuarului N r. 6.

● Postfață la volumul scriitorului Ion Turnea, *Albinăritul între pasiune și afacere*, Editura Dalami, Caransebeș, 2011.

● Cuvânt înainte la volumul scriitorului Ion Turnea: *Cuvinte pentru suflet*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012.

● Prefață la volumele scriitorului Ion Turnea: *Dor de rădăcini*, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012 și *Monografia localității Peștere*, județul Caraș Severin, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2012.

● **Publicații în periodice:**

● Publicații în revistele: *Literatura de azi*, *Agora Literară*, *Vatra Veche*, *Constelații Diamantine*, *Confluente Literare*, *Boema*, *În bătaia peniței*, *Taifas literar*, *Coloana Infinitului*, *Foaia Diecezană a Episcopiei Caransebeșului*, *Ecou de timp*, *Oțelu Roșu*, *Slova creștină*, *Glas comun*, *Slova copiilor - Maramureș*, în ziarul *Caraș Severinul în șapte zile unde sunt și în colectivul redacțional - colaborator*, în culegerile: *Preocupări actuale în științele educației*, *Tradiție, actualitate și perspective în cercetarea pedagogică*, *Demersuri creative de predare-învățare*, *Educația și preocupările pedagogiei contemporane*, site-ul și antologia *ECREATOR*, membru în colectivul redacțional *ECREATOR*, pe site-ul și blogul personal, *Însemne Culturale*, www.citatepedia.ro, www.poezie.ro, www.versuri-si-creatii.ro.

● **Premii:**

- Premiul I la Secțiunea Teatru scurt, Festivalul Concurs Național de Literatură, *Moștenirea Văcăreștilor*, Târgoviște, 2014, Ediția XLVI, cu piesa de teatru *Mesagerul*.

- Premiul „Mircea Horia Simionescu“ al Societății Scriitorilor Târgovișteni la Secțiunea Proză scurtă, Festivalul Concurs Național de Literatură, *Moștenirea Văcăreștilor*, Târgoviște, 2014, Ediția XLVI.

- Mențiune, atât la Secțiunea poezie, cât și la Secțiunea proză, la Concursul Internațional STARPRESS, 2014.

- Premiul I - *Dosoftei*, 2015 cu vol. *Oameni și frunze*,

- Premiul II - Dosoftei 2015 cu vol. Umbre.

- Premiul I Labirunturi autumnale, Însemne culturale, 2015, Secțiunea DRAMATURGIE.

- Mențiune - Secțiunea Eseu, Festivalul Concurs Național de Literatură, Moștenirea Văcăreștilor, Târgoviște, 2015, Ediția XLVII.

- Premiul Special – volumul de poezie Umbre, Vișeul de Sus – concursul Armonii de primăvară, 2016.

- Premiul pentru „Cartea de teatru” a Ligii Scriitorilor pentru anul editorial 2016.

● **Lansări de carte:**

● Lansare de carte, Culegerea de creație literară Colaj, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, 04.08.2014, la întâlnirea literară a Ligii Scriitorilor, Filiala Banat-Timișoara și prezentarea volumelor Rătăcirii, Paradigme și Destin fără aripi în cadrul aceleiași întâlniri.

● Lansare de carte: Rătăcirii, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, Paradigme, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, Destin fără aripi, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, Antologia Micuții scriitori din Banatul Montan, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015 la ASOCIAȚIA CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara.

● Lansare de carte, Oameni și frunze, Umbre în cadrul Întâlnirii Literare a LS, Timișoara, octombrie 2015.

● Lansare de carte „În colivie“, mai 2016, ASOCIAȚIA CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara.

● Diplomă de excelență din partea ASOCIAȚIEI CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara, 2015 și 2016.

● Lansare de carte „Sinusoide“ și „În bătaia peniței“, martie 2017, ASOCIAȚIA CONSTANTIN BRÂNCUȘI, Timișoara.

● Diplomă de excelență din partea Ligii Scriitorilor Filiala Timișoara Banat pentru participarea la proiectul european „Tastes of Danube – Gusturile Dunării“ prin coordonarea ziarului Caraș Severinul în șapte zile.narea unei antologii naționale

„Gustul pâinii“.

Membru în Asociații Culturale:

● MEMBRU ÎN LIGA SCRITORILOR FILIALA TIMIȘOARA BANAT conform deciziei Nr. 572 / 04.2014.

● MEMBRU ÎN ASOCIAȚIA CULTURALĂ CONSTANTIN BRÂNCUȘI începând cu 2015.

● **Despre operele mele literare mele au scris:**

1. Marciana Corici - despre volumul „Îndrăgostiți de poezie“, în revista Reflex 4-6/2009.

2. Adrian Popescu - despre volumul „Colaj“, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, An. VIII, august / 2014.

3. Antuza Valentina Dârlea despre „Rătăciră“, „Paradigme“, antologia Micuții scriitori din Banatul Montan în Confluente literare, Ediția nr. 1643 din 01.07.2015, Anuarul LSFTBD Nr. 6 / 2015, site-ul ecreator 02.07.2015.

4. Mariana Strungă „Destin fără aripi“, în cadrul Întâlnirii Literare a Asociației Constantin Brâncuși din 30 mai 2015 lansare de carte.

5. Doina Drăgan, cronică la volumul „Oameni și frunze“, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, Anul IX, 22 octombrie - 2015, în Anuarul LSFTBD Nr. 6 - 2015, în revista „În bătaia peniței“ An. 1, Nr. 1, 2016.

6. Adrian Crânganu, despre volumul Micuții scriitori din Banatul Montan, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile și Anuarul LSFTBD Nr. 6.

7. Bianca Meteș, cronică la volumul Gustul pâinii, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, Anul IX, Nr. 365, 4-10.

8. Cunoașterea de sine, Ana-Cristina Popescu, Vatra Veche, Anul VI, Nr. 8 (68) august 2014, despre volumele „Rătăciră“, „Paradigme“, „Destin fără aripi“, „Colaj“.

9. Cunoașterea de sine, Ana-Cristina Popescu, Agora literară, septembrie 2014, despre volumele „Rătăciră“, „Paradigme“, „Destin fără aripi“, „Colaj“.

10. Cronică faptului mărunț, Oameni și frunze, Ana-Cristina Popescu, Agora literară, decembrie 2015.

11. Ioan Romeo Rosiiianu, cronică la volumul Gustul pâinii, în revista „În bătaia peniței“ An. 1, Nr. 1, 2016.

12. Ana Zlibuș, cronică la volumul Gustul pâinii, în revista „În bătaia peniței“ An. 1, Nr. 1, 2016.

13. Ion Turnea, despre volumul Micuții scriitori din Banatul Montan în Anuarul LSFTBD Nr. 6 2015; despre „Rătăcirii“, „Paradigme“, „Destin fără aripi“ în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, An. VIII, august / 2014, despre volumul „În colivie“ – mai 2016.

14. Despre volumul „În colivie“, 2016: Cezarina Adamescu (rev. În bătaia peniței), Ștefan Doru Dăncuș (ziarul Caraș Severinul în șapte zile), Mariana Strungă și Antuza Valentina Dârlea (Cenaclul Asociație Constantin Brâncuși).

15. Despre volumul „Sinusoide“, 2016, Ion Turnea în ziarul Caraș Severinul în șapte zile,), Mariana Strungă și Antuza Valentina Dârlea (Cenaclul Asociație Constantin Brâncuși).

16. Despre volumul „În bătaia peniței“, 2016, Mădălina Doman în ziarul Caraș Severinul în șapte zile.

17. Despre volumul „Reuniune“, Radu Botiș în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, ziarul „Observatorul“, revistele „Cuvânt și iubire“, „Taifasul“, „În bătaia peniței“, „Logos și Agape“, „Glas comun“.

18. Despre volumul „Cristal“, Gelu Dragoș în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, revistele „Confluente literare“, „Armonii culturale“, „În bătaia peniței“.

19. Despre volumul „Conflicte“, în ziarul Caraș Severinul în șapte zile, revista „În bătaia peniței“, Bianca Meteș.

20. Despre volumul „Impresii“, în revista „În bătaia peniței“, Bianca Meteș.

Aptitudini și Competențe tehnice: Programare soft operare Word 2003, 2007, Corel 12, Power Point, Photoshop, Operare pe un site - web.

CUPRINS

Capitolul I / Cireașă	pag. 3
Capitolul II / Pantoful Cenușăresei	pag. 11
Capitolul III / Apus și răsărit	pag. 15
Capitolul IV / Cine suntem noi?	pag. 22
Capitolul V / Piramida necesităților	pag. 32
Capitolul VI / Am închis lacătul!	pag. 47
Capitolul VII / Căsuțe colorate și păsări albe	pag. 51
Capitolul VIII / Căderea	pag. 58
Capitolul IX / Caut un vis	pag. 64
Capitolul IX / După zece ani	pag. 68
Capitolul X / A doua șansă	pag. 75
Capitolul XI / Ce zice lumea?	pag. 78
Despre autorul volumului	pag. 85



De același autor, Ana-Cristina Popescu:

1. Culegera de creație literară „Îndrăgostiți de poezie”, Editura Dalami, Caransebeș, 2009, genul literar - antologie.
2. Rătăcirii, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - roman (proză - epic).
3. Paradigme, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - teatru (dramatic).
4. Destin fără aripi, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - poezie (iric).
5. Culegera de creație literară „Colaș”, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2014, genul literar - antologie.
6. Antologia „Micuții scriitori din Banatul Montan”, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - antologie.
7. Oameni și frunze, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - eseu (proză - epic).
8. Umbre, Ed. Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - poezie (iric).
9. Gustul păinii, ANTOLOGIE LITERAR-ARTISTICĂ, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2015, genul literar - antologie.
10. În colivie, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016, genul literar - teatru (dramatic).
11. Mozaic, Editura Sfântul Ierarh Nicolae, Brăila, 2016, genul literar - auxiliar didactic, coautor Simona Petronela Mișu.
12. Simbioze, Editura Hoffman, Caracal, 2016 (teatru).
13. În bătaia peniței, Editura OPANIS, Galați, 2016. (antologie).
14. Cristal, Editura InfoRapArt, Galați, 2017. (proză scurtă, eseu și critică literară).
15. Reunune, Editura InfoRapArt, Galați, 2017. (genul literar – teatru)
16. Conflicte, Editura InfoRapArt, Galați, 2017, genul literar - roman (proză - epic).
17. Slove modelate „În bătaia peniței”, Editura InfoRapArt, Galați, 2017, genul literar - antologie.
18. Babilonie – teatru, Editura InfoRapArt, Galați, 2018.
19. Slove lămurite în bătaia peniței, în anul centenar 2018, Editura InfoRapArt, Galați, 2019, genul literar - antologie.
20. Impresii, Editura InfoRapArt, Galați, 2019 (publicistică, proză scurtă, eseu și critică literară, editorial).
21. Chipul din ceață, Editura InfoRapArt, Galați, 2019 – proză (roman) În curs de apariție editorială.
22. Din dragoste pentru glia strămoșească / Ojelu Roșu – Monografie, Editura InfoRapArt, Galați, 2019.
23. Percepții - teatru În lucru.
24. Pe drumuri bătătorite de cuvinte

ISBN 978-606-012-056-8

www.tipografieopanis.ro